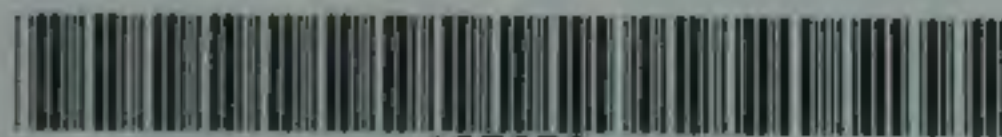

291 D/1522

MINISTERUL DE INTERNE
SERVICIUL CULTURAL, PRESĂ ȘI EDITORIAL

Operația

„MAREA DE CHIH LIMBAR”

107678

D 001522

SECRET DE SERVICIU

OPERATIA

„MAREA DE CHIHLIMBAR“

Nr. 572

Capitolul I

1

Seară de toamnă la Riga. În orașul împodobit în ajun de sărbătoare cu steaguri, oameni grăbiți se îmbulzesc pe străzi, zorind de la slujbă acasă sau spre magazine. Peste tot răsună glasuri vesele, se aud frânturi răzlețe de discuții, din care aflu, vrînd-nevrînd, tot felul de lucruri.

Ianis Priede întârzie un timp în fața ferestrei deschise, ascultînd cu nesat vuietul sărbătoresc al străzii. Îl așteaptă pe vărul lui din Madona, care dorea să petreacă o zi de sărbătoare în Riga. Oricum, în Madona, demonstrațiile nu sînt atît de impunătoare ca în Capitală. Și apoi, îi plăcea grozav să se mîndrească cu casa în care locuia, cu soția, cu munca, mai ales acum cînd, cu o seară înainte, fusese premiat în cadrul unei adunări solenne. Fabrica de biciclete unde lucra își depășise planul, era recunoscut drept un maestru strălucit, iar muncitorii îl iubeau. Într-un cuvînt, toate îi mergeau din plin. Față de alți ani, cînd avea doar o singură cameră, cu bucătărie și baie comune, acum locuia într-un apartament confortabil, cu trei camere.

Ianis închise fereastra cu zgomot, trecu prin sufragerie, aranjînd din mers servețelul de lîngă tacîmul oaspetelui, iar apoi aruncă o privire în camera Maigăi, unde fiecare amănunt trăda prezența femeii preocupate de menținerea frumuseții ei. Imaginîndu-și-o, zîmbi cu îngăduință : într-adevăr, așa trebuie să fie o adevărată femeie !

Își aduse aminte cu nostalgie de anii pierduți — departe unul de altul. Se cunecuseră pe vremea cînd erau încă elevi, ea — la un gimnaziu de fete, iar el — la un gimnaziu de băieți.

Și-au mărturisit dragostea la serbarea comună de adio a pro-motiei lor, când, deodată, peste toată această fericire, a năvălit — neașteptat, înflorător și lipsit de sens — războiul, cu tot cortegiul său de suferințe. În patruzeci și patru, chiar înainte de izgonirea nemților din Riga, a căzut prizonier și s-a întors abia după terminarea războiului. Pe Maiga a reîntâlnit-o pur și simplu întâmplător, pe stradă, ca și cum nimic nu s-ar fi petrecut între timp... Atâta doar că se maturizase, dar o iubea la fel ca atunci când avusese optsprezece ani. Niciodată n-a înțeles cum a trăit în timpul ocupației, de teamă să nu afle ceva care să-i tulbure fericirea. Ce-a fost, s-a dus! Desigur că și ea gîndea la fel și, din același motiv, n-a încercat niciodată să-l descoasă în această privință. Important era că în prezent se simțeau fericiți; restul nu conta.

Se auzi sunînd soneria. Ianis privi surprins la ceas; era prea devreme ca să sosească cel așteptat, iar Maiga îi spusese că o să întârzie la coșor. Puțin nehotărît, dar curios, deschise totuși ușa. În fața lui stătea un tip înalt, cu alură de sportiv, îmbrăcat într-un impermeabil gri, de sub care se vedea un costum de culoare închisă. Pantaloni mototoliți erau vîrșiți în cizme grosolane.

După ce dădu bună seara, necunoscutul spuse:

— Aș dori să-l văd pe Ianis Priede.

— Eu sînt, răspunse Ianis, cercetîndu-l din ochi pe noul venit.

Între timp, străinul făcu o mișcare ca și cum n-ar fi avut loc să treacă din cauza gazdei, intră în antreu și trase ușa după el. Priede nici nu avu timp să-și dea bine seama dacă necunoscutul intrase înăuntru fiindcă-l invitase el sau dacă, pur și simplu, pătrunsese nepoftit. În tot cazul, acum stătea în antreu, neștergîndu-și încă picioarele, de parcă nu era tocmai sigur că va fi invitat mai departe în casă. În același timp, arunca priviri agere spre ușa din sufragerie și asculta cu atenție către celelalte încăperi ale apartamentului. Priede se simți dintr-odată nesigur.

În sfîrșit, venindu-și în fire, îl întrebă cu răceală în glas:

— Cărui fapt îl datorez această vizită?

Noul venit îl privi drept în ochi, rostind cu reproș:

— Bravo, bătrîne, m-ai uitat? Doar am fost împreună în regimentul o sută douăzeci și doi din divizia a patruzeci și treia. Am luptat la eliberarea Madonei, Rîgăi, iar lingă Dobel am stat alături în tranșee...

— Văd că sînteți bine informat în ceea ce privește serviciul meu în armată. Numai că eu nu vă cunosc! accentuă cu tărie Ianis, străduindu-se să pară liniștit, deși inima îi bătea să-l spargă pieptul, parcă presimțind o nenorocire.

— Se vede că ești demobilizat de tot, bătrîne, spuse cu un zîmbet enigmatic necunoscutul, apoi adăugă: dar comandantul nostru, spre deosebire de tine, a rămas la post, în primele linii ale luptei...

— La Balodis vă referiți? întrebă nesigur Priede și mai convins că se află la un pas de nenorocire.

— Nu, răspunse aspru interlocutorul său, eu vorbesc de un om care ți-a fost mult mai apropiat, Silais.

— Trăiește? întrebă Ianis cu desperare în glas și-și mușcă imediat buzele. „Trebuie să uit acest nume! Nici să nu-mi amintesc de el! Și nici de omul care-l poartă“.

Însă necunoscutul, ca și cum nici n-ar fi observat zăpăceala gazdei, zîmbi și-i explică binevoitor:

— Nu numai că trăiește, dar îți și transmite salutări. Apropo, n-ai putea să-mi închiriezi mie vila din Maiori?

— Care vilă? Căutați probabil alt Priede! exclamă cu ultimele puteri Ianis.

Dar noul venit spuse iarăși cu totală degajare în glas:

— Ba deloc. Pe dumneata te căutăm. Pe dumneata care, într-un moment anumit, te-ai amuzat tăind în două o fotografie și dăruind cu amabilitate o jumătate distinsului nostru comandant. El, la rîndul lui, m-a însărcinat pe mine să ți-o înapoiez, pentru a-ți reaminti cu mai multă ușurință de unele lucruri petrecute cu ani în urmă, mai spuse vizitatorul, întinzîndu-i lui Priede o jumătate de fotografie în care se distingeau clar fețele a trei persoane.

— N-am cealaltă jumătate, am ars-o! exclamă desperat Priede, agățîndu-se de această declarație ca de o ultimă speranță.

— O, dar toți ne-am maturizat prea mult ca să ne mai cramponăm de fleacurile astea! rosti cu siguranță noul venit. Importante sînt contactul personal și recunoașterea faptului că nu poți distruge puntea care te-a ajutat să-ți reincepi traiul pașnic în patrie. Îți cerem doar să ne dai o mîină de ajutor, pînă cînd găsim alți prieteni.

Ianis încercă încă o dată să-l înduplece pe vizitator, zicînd cu voce jalnică:

— Bine, dar sînt căsătorit, am familie...

— Toți am fost însurați, sau vom fi, îl întrerupse, nu fără umor, interlocutorul său. Așa că, din punctul ăsta de vedere, n-ai nici o scuză.

— Ce trebuie să fac? întrebă Ianis, cedind, în sfârșit, și învinuindu-se tainic că a făcut-o prea ușor.

Înțelegând că orice împotrivire ar fi zadarnică, el spera să obțină măcar o ușurare în ceea ce privea partea lui de colaborare. Aștepta, fără să-și ia ochii de la fața aceasta aspră, și înțelese că nu i se va face nici o concesie. Repetă deci:

— Ce trebuie să fac?

— Iată cum s-ar fi convenit să începem de fapt, declară cu satisfacție necunoscutul. Și cu un aer preocupat, continuă: Nu sînt singur. Mai sînt încă doi. Cu două zile în urmă am fost debarcați în zona farului Ujav, de un cuter torpilor. Toamna ne-a fost de mare folos.

„O să vă mai fie oare de folos și pe mai târziu?” gândi Ianis, dar i se făcu imediat teamă. „Dacă n-o să le ajute lor, desigur că nici mie nu-mi va merge prea bine”. Apoi spuse cu glas tare:

— Din moment în moment trebuie să sosească soția, iar ceva mai târziu un văr de-al meu. Lor ce le voi spune în legătură cu dumneavoastră?

— Ei, doamne, spune-le că ți-au venit niște camarazi de arme! E și mai aproape de adevăr, întrucît noi, de fapt, continuăm războiul. Tu, desigur, ești un soț ideal, se vede după casă, după gospodărie.

Noul venit, în timp ce mergea înaintea lui Ianis prin apartament, deschizînd și închizînd ușile, examinînd camerele pentru a se convinge că locuința e goală, continuă ironic:

— Dealtfel, soția te iubește și te va crede pe cuvînt...

Terminînd inspectarea, se întoarse spre Priede și-i spuse cu severitate:

— Mă duc să-mi aduc colegii, așa că pregătește-te pentru o primire prietenească...

Deși străinul ieși imediat, Ianis rămase tot pe coridor, în fața ușii de la intrare, fără să se poată urni din loc. „Probabil că acesta este sentimentul pe care-l încerci înaintea de morții”, își zise.

Dar iată că din nou soneria sună scurt, prevenitor, de parcă și el i s-ar fi transmis acea neliniște pe care o aduseseră cu sine acești oameni. Intrară în antreu toți trei, își gîteseră picioarele în ușere, iar apoi începură să se prezinte gîndei.

Unul dintre ei, solid, dar scund de tot, mormăi scurt, frecîndu-și tot timpul minile, de parcă ar fi fost ger:

— Lauva¹.

„Frumos leu”, gândi disprețuitor Ianis. Treptat, începu să pună stăpînire pe el un fel de liniște ironică. Acum, că dăduse de necaz, trebuia cel puțin să se poarte cu demnitate. Întrebă:

— Aceasta este starea dumneavoastră socială de acum?

— Ce vreți să spuneți? întrebă Lauva, aruncîndu-i o privire bănuitoare.

— Adică „Leul”? Din cîte știu eu, într-o anumită țară, leul se găsea nu numai în grădinile zoologice, ci și în stemă. Și, se pare, chiar cu o coroană pe cap...

— Cînd și-a ales pseudonimul, Lauva nu s-a gîndit la asta, spuse sec al treilea tip, care-i păruse pînă atunci lui Ianis foarte șters, în îmbrăcămîntes lui cenușie, cu fața la fel de cenușie și cu o privire inexpressivă. Se recomandă scurt: Egle².

Ianis gîndi: „Într-adevăr, seamănă cu un brad. Bradul trece neobservat în pădure, dar știe să înlepe. Așa și ăsta, este greu de remarcat în mulțime, dar e, desigur, periculos...”. Deja îi și pierise chefu să mai facă glume pe seama pseudonimelor.

— Mie să-mi spuți Vilks³, i-o tăie scurt cel înalt și puse brusc mina pe receptorul telefonului care tocmai începuse să sune.

Priede făcu un pas înainte și ajunse față în față cu Vilks. Dintr-o dată își dădu seama cît se temea străinul. Deci acest „Lup” nu era chiar atît de grozav, după cum dorea să pară.

Dînd, cu un aer hotărît, la o parte palma mare a lui Vilks de pe telefon, Priede spuse:

— Fii înțelegător, Vilks! Dacă cekistii nu sînt pe urmele voastre, este foarte puțin probabil ca vreunul dintre ei să mă sune.

Vilks își retrase mina cu încetineală. Priede ridică receptorul. Îl suna Maiga. Avea să mai întîrzie încă la coafor, unde era multă lume.

Discutînd cu ea, Ianis gîndea: „Măcar de-ar sta mai mult! Măcar! Cum să-i explic apariția acestor oameni, care s-au năpustit atît de neașteptat în viața mea? Chiar numele lor vorbesc de la sine: «Lupul», «Leul», «Bradul»... Porociele

¹ Leul (în limba letonă — N.T.).

² Bradul (în limba letonă — N.T.).

³ Lupul (în limba letonă — N.T.).

acestea îi caracterizează într-adevăr". Îi spuse soției ceva compătimitor, o anunță că vărul nu sosisse încă și închise telefonul. Îl trezi din gânduri Vilks, care, după toate aparențele, era șeful grupului.

— Am înțeles din convorbire că într-adevăr ți-e greu să-i explici soției apariția noastră. Va trebui însă să-i spui că toți trei am fost artileriști în regimentul o sută douăzeci și doi. Tu erai reglatorul nostru de tragere. Printr-o întâmplare nefericită, în ultimele zile ale războiului, tu ai căzut prizonier. Noi am scăpat, am avut noroc. Imediat după război, ne-am întors acasă, adică la Ventspils. De câte ori ne întoarcem din larg cu năvoadele pline de pește, farul Ujav ne întâmpină cu prietenie... Ei, cum îți place legenda asta, e bună pentru soția ta?

— Păi dacă scrierile farului Ujav vi se par prietenoase, atunci legenda poate trece cu bine încercarea... răspunse reținut Ianis.

Intrară cu toții în cameră și se așezară care cum putură. Se vedea că erau foarte obosiți.

Ianis întrebă cu fereală:

— Ați ajuns fără mari greutate aici?

— Două zile de oboseală prin pădure, răspunse scurt Vilks.

Și dintr-odată explodă:

— Dar înainte de asta, două zile am rătăcit pe mare. Apoi debarcarea în timpul nopții și frica de gloanțele grănicerilor. După aceea, goana din pădure, ca să ne îndepărtăm cât mai mult de țarm.

Se vedea că toți erau cu nervii la pământ, căci vorbeau de-a valma, întrerupându-se unul pe altul și așteptând parcă să fie compătimiti.

— La școală am petrecut ultimele zile ca într-o închisoare. N-aveam voie să ieșim nicăieri, n-aveam voie să vorbim cu nimeni! se plinse Lauva. Numai înainte de plecare ne-au lăsat să petrecem puțin.

— Iar pe mine m-au înmormântat cu totul! bombăni Egle. La început au hotărât să-mi anunte părinții că am pierit într-un accident de automobil. Abia-abia l-am convins pe comandantul școlii să renunțe la ideea asta și să spună mai bine că m-am îmbolnăvit și m-au trimis în Scoția, la tratament. Căci dacă le-ar fi comunicat că am murit, cum m-aș mai fi putut întoarce la ai mei?

„Ia te uită la el! gîndea Priede. La ce se aruncă! Deși l-au trecut nădușelile de la primele încercări, tot nu se lasă. Visează la întoarcere! Se pare că e mai ușor să pătrunzi aici decît să ieși...". Nu spuse însă toate aceste lucruri cu voce tare, ci se mulțumi să întrebe:

— Cum ați reușit să dați de mine?

— O, bolșevicii au un serviciu de informații excelent, rise cel înalt.

— Acte aveți? întrebă din nou Priede, cu o ușoară undă de neplăcere în glas.

Deșiratul strînse din umeri:

— Dracu știe ce fel de acte ne-au dat! Eu am o adeverință de muncitor la fabrica din Liepae.

— Eu și el — bondocu! arătă cu capul spre tipul în cenușiu — dacă e să judecăm după adeverințe, sîntem pescari...

— N-ar strica să bem ceva, acum că ne-am văzut înția oară, schimbă vorba Vilks. Avem bani destui. Scoase din buzunar un teanc de bancnote de cîte 5 ruble legate cu elastic și se lăudă: Am adus cu noi o sută de mii în hirtii din astea.

— Cum, ați primit o sută de mii numai în bancnote de cîte 5 ruble? Priede rise. Trebuia să luați bancnote de cîte o sută; acelea umflă mai puțin buzunarele.

— Avem și bancnote de cîte o sută, dar șeful ne-au prevenit că un om prost îmbrăcat poate atrage atenția asupra lui dacă scoate din buzunar asemenea bancnote, bombăni Vilks.

— Noi n-avem lorzi! i-o reteză Priede. Eu nu merg la lucru în smoching și totuși primesc o mie cinci sute, două mii de ruble¹. Și doar nu mi se dau în hirtii de o rublă! Cel puțin cunoașteți prețurile?

— N-am cumpărat încă nimic. L-am plătit numai șofeurului care ne-a adus de la Ventspils. Ne-a cerut douăzeci și cinci de ruble și i-am dat, nu ne-am tocmit.

— Asta-i bună! Să vă mai și tocniți, spuse ironic Priede.

Acum se alința parcă mai sigur pe el. În tot cazul, se afla în propria-i casă, iar aceștia erau pur și simplu niște oaspeți la urma urmei, fie și nepoștiți. Înțelegeau ei ceva oare din această lume în care pătrunseseră clandestin? Iată că Vilks și-a și pierdut deja tonul acela poruncitor. Cînd e vorba de

¹ Acțiunea se desfășoară la puțin ani după terminarea celui de-al doilea război mondial. (N.T.)

lucrurile mărunte de aici, este de-a dreptul neputincios. Habar n-are cum e viața acum.

Priede nu împărtăși oaspeților nimic din aceste gânduri, dar luă banii pe care îi scoseseră și îi rugă să stea liniștiți până se întoarce, iar dacă vine Maiga, să-i explice totul așa cum se înțeleseseră. Le mai recomandă să nu răspundă la telefon și să nu deschidă dacă sună cineva, deoarece Maiga avea cheia ei.

Se întoarse repede, aducând două sticle cu votcă.

Soția încă nu venise.

Fără să strice aranjamentul sărbătoresc al mesei, luă din frigider niște gustări, căută paharele și aduse totul în sufragerie.

Se așezară la masă. Musafirii nu mai puseseră în gură nimic de dimineață, de când terminaseră ultimii pesmeți pe care-i mai aveau.

Se temeau să bea. Dacă cumva acest fost radist, care căzuse cândva prizonier la nemți, se schimbase între timp și va încerca să-i otrăvească? Și n-ar fi deloc exclus să procedeze așa. Își iubește mult soția. Reușiseră să-l facă să-l asculte numai prin constrângere. A fost și la magazin. Dar dacă Priede, împreună cu acel Balodis, despre care le povestise lor Silais, căzuse prizonier la nemți din ordinul comandamentului sovietic, iar acum le pusese un somnifer puternic, pentru ca cekiştii să-i poată lua ca din oală?

Mai bine să bea pe rând, unul câte unul, ca să poată observa fiecare reacția vecinului. Primul trebuia să bea Lauva. El are cap tare și n-o să i se întâmple nimic. Așa că întâiul pahărel de votcă, împreună cu Ianis, îl bău Lauva. Ceilalți doi ridicară paharele privindu-l atât de pătrunzător pe Ianis, încât acesta se înfioră, dar se stăpini și dădu votca peste cap.

Și dintr-odată își aminti cum îl trataseră ofițerii nemți, care se folosiseră în fel și chip de lașitatea lui, punându-l să lucreze cu emitătorul, dictându-i textul, pentru a dezinforma comandamentul sovietic. Îl lăudaseră că lucrează bine și îi promisese chiar că au să-l decoreze. Și asta într-un moment când Germania era și așa la un pas de prăbușire...

Ianis îi văzu cu cită lăcomie se uitau la Lauva. Acesta bău la început cu încetineală, plescăind din limbă, apoi îi dădu paharul din nou lui Ianis, ca să-l umple. Atunci Vilks și Egle nu se mai putură abține și se grăbiră să bea de parcă nici nu mai puteau de sete.

Gazda se făcu că n-a observat nimic și, umplându-le tuturor paharele pentru a doua oară, întrebă:

— Ce ați fi făcut dacă nu m-ați fi găsit sau dacă n-ați fi reușit să mă convingeți?

— Ar fi fost vai de noi, recunosc Vilks. Ne-am fi întors din nou în pădure. El, și arătă spre Lauva, are o femeie la Pliavinas, nevastă-sa cică...

Vilks ciocnea acum pahar după pahar, fără nici o teamă, și mînca zdravăn. Apoi, odihnindu-se puțin, spuse:

— Trebuie să luăm neapărat legătura cu „frații din pădure”. Nu cunoști pe nimeni care ar putea să știe cum să le dăm de urmă?

Priede nu stătu să le explice că „frații din pădure” fuseseră de mult prinși de cekişti și că aceia care mai rămăseseră se ascundeau mai ceva ca vulpile de frica lor. Va veni și vremea discuțiilor de afaceri. Mormăi numai:

— Da, da...

— E foarte important și pentru noi și pentru ei, continuă să insiste Vilks. Noi putem să le facem legătura cu șefii noștri... Din câte îmi dau seama, tu, Ianis, n-ai înțeles încă în profunzime rolul misiunii noastre. Noi va trebui să unim eforturile statelor occidentale cu acelea ale oamenilor noștri care tinjesc după eliberare și să deschidem calea grupelor ce vor veni cu alimente, automate și radiofaruri. Aceste grupe se instruiesc acum în Germania Federală, în Anglia și chiar în America. E absolut necesar să pregătim acest cap de pod pe care nu ne-a fost dat să-l creăm în o mie nouă sute patruzeci și patru. Trebuie să deschidem acest drum nu numai în Letonia, Estonia, Lituania, ci și mai departe, în zonele răsăritene ale Sovietelor. Acest lucru poate fi făcut numai cu ajutorul studenților noștri, care, după terminarea institutelor de învățămînt superior, vor fi repartizați în acele părți ale țării.

„Prin studenții noștri! A îndrăznit să-i numească ai lor! Iată ce planuri au oamenii ăștia!” gîndea Priede în timp ce Vilks continua să-și dezvăluie cu aprindere proiectele, unele mai uluitoare decît altele.

Priede recunoștea în aceste discursuri ecouri din discuțiile de mult uitate, avute cu Silais. În timp ce Germania trosnea din toate încheieturile, clătîindu-se să cadă, Silais, propunîndu-și să-l lumineze pe Priede, pălăvrăgea cam despre aceleași lucruri. După cum se vede, Silais nu abandonase planurile lui nebunești. Și acești naivi credeau în el!

Vilks ajunsese chiar la Silais și vorbea despre minunatul „plan de pătrundere în adâncime”. E limpede, astea erau vorbele ofițerului ambițios, fost aviator leton, apoi trădător, care luptase întâi sub conducerea nemților, apoi sub aceea a englezilor. După cum se vede, englezii nu se dau în lături de la nimic, dacă au luat sub oblăduirea lor pe acest individ setos de sânge.

Dar, afirmația lui Vilks referitoare la „frații din pădure” i se păru ademenitoare lui Ianis. Dacă se va ivi o astfel de posibilitate, înseamnă că va scăpa de beleaua care i-a căzut pe cap. Multe se pot întâmpla în pădure. Toți acești eroi își pot pierde capetele în mlaștinile Kurlandei și atunci ar termina și el cu grijile și necazurile.

Discuția fu întreruptă de sonerie. Soase vărul lui.

Vorbeau acum despre unele amintiri din trecut, despre sport și diverse treburi gospodărești. Vărul lui Priede era decepționat că prietenii lui Ianis nu sînt tari în ale sportului și nici nu auziseră despre succesele lui de motociclist de performanță. Dar necazul îi pieri în timpul mesei.

Cînd se întoarse Maiga, masa era deja terminată.

Priede privea la musafiri cu groază și mirare. El nu băuse aproape deloc, dar asupra „prietenilor lui”, cu toată prevederea lor, vocea „Kristall” avusese efectul unui trăsnet. Bondocul tot încerca să se scule, să rostească un toast, dar cădea de fiecare dată din nou pe scaun. Cînd acesta căzu alături de scaun, pe dușumea, Vilks spuse că le ajunge și îl culcă pe bondoc pe sofa. Egle își așternu pe dușumea, Vilks, pe divan, dar abia se așază că îl apucară greturile. Maiga se scribi de atîta obrăznicie și mizerie și plecă să se culce în camera ei. Curînd se culcă și vărul lui Priede. Rămăs singur în fața mesei neștrînse, Ianis putu să cugete în vole la ceea ce urma să facă.

2

Avusese impresia că i-a dus pe toți. Și încă cum. Iată că era viu, sănătos, se plimba prin Riga, o iubea pe Maiga, cînd atîția alții au pierit. Și el ar fi putut să piară, dar s-a descurcat. Nu micine e în stare de așa ceva!

„În toamna anului o mie nouă sute patruzeci și patru, cînd armatele sovietice, încercînd gruparea hitleristă din Kurlanda, începuseră s-o preseze din toate părțile, radiatul Ianis Priede primise ordin să pătrundă în birlogul dușmanului, pentru a asigura legătura radiofonică a reglatorului de tragere aviativ cu comandamentul sovietic.

Ca reglator de tragere fusese numit un tip pe care nu-l cunoștea, pe nume August.

Priede făcea parte din grupa de cercetași a diviziei a douăzeci și patra și în cadrul acesteia luase deja parte la astfel de acțiuni, așa că alegerea comandamentului căzuse în mod firesc asupra lui. August era mai în vîrstă decît Priede și era, probabil, ofițer de stat-major. Priede nu-l întrebasese nimic. Era foarte mulțumit de noul lui comandant.

În avion au fost însoțiți pînă la locul lansării lor cu parașuta de către un colonel tînăr, pe nume Pavel Mihailovici.

Din discuțiile lui August cu Pavel Mihailovici referitoare la ultimele detalii ale operației, Priede înțelesese că împreună cu el zboară un cercetaș foarte experimentat, care cunoștea la perfecție locurile unde vor lucra. Asta îl liniștise pe deplin.

Gîndurile lui Priede fuseseră întrerupte de semnalele luminoase de pe peretele cabinei pilotului. Trebuia să se pregătească pentru saltul în gol.

Cînd mecanicul de bord deschisese trapa avionului și răceala aerului îl izbi în față, Priede dăduse înapoi. August îi spusese însă cu glas ferm: „Sărî!” Așa de puternică a fost forța care răzbea din vocea comandantului, că Priede a închis ochii și a sărit în hăul ce se căsca sub el.

Zburînd în prăpastia aceea uriașă, sfișîind întinericul și neștiind ce-l așteaptă pe pămîntul încă neeliberat al patriei, Ianis crezuse că s-a sfîrșit cu datoria lui de ostaș în acest război.

Într-un tirziu atinse pămîntul, dar constată că era destul de departe de August. „Nu-l nimic, își zise spre a se liniști. Îl voi găsi repede și totul va fi mult mai bine cu comandantul alături”.

Pe August îl întâlnise însă abia la statul-major nemțesc, așa că nu află ce se întîmplase în acea noapte. În tot cazul, în dimineața cînd tot încerca să-l găsească pe August, simțise proptindu-l-se în spate un automat. Două namile de nemți îi apăruseră deodată în față, dintre tufe, și lui Priede nu-l mai rămăsese decît să ridice mîinile. Lui August nu reușise să-l dea nici un semnal prevenitor. După cîteva minute, în timp ce mergea pe șosea cu mîinile legate la spate, auzise împușcături din pădure și își dăduse seama că August nu înțelegea să se predea fără luptă.

Surprins cu un aparat de radioemisie portativ asupra sa, Priede fusese condus la centrul german de „curățare a frontului”, căruia nemții îi anexaseră un detașament de diversioniști alcătuit din naționaliști letoni.

Imediat începu să fie anchetat de către un neamț cu ochii roșii de nesomn și cu glas răgușit. Din ușă îl pîndea cu privire atîntită asupra sa un S.S.-ist mare cît un munte, înarmat cu un automat uriaș.

Anchetatorul îl întrebă în rusește, cu o așa nepăsare, de parcă l-ar fi considerat deja mort :

— Numele de familie ?

— Priede.

— Naționalitatea ?

— Leton.

Auzind aceasta, neamțul ridică enervat receptorul telefonului de pe masă și spuse unui anume Silais să vină că este treaba lor. Priede se prefăcu că nu înțelege nemțește și-l privi opac pe anchetator. La scurt timp după aceea, în încăpere intră un ofițer tânăr, de vreo 30 de ani, care, întrebîndu-l în letonă pentru cîți bani s-a vîndut rușilor, dovedi că știe că are la fața sa un cercetaș parașutat. Priede ar fi vrut să-l răspundă că, dîmpotrivă, el era cumpărat de nemți, dar preferă să tacă. Ofițerul se așează pe marginea mesei, răsucind în mînă o țigară, și întrebă :

— Comunist ?

— Nu. Soldat mobilizat.

— De unde știi radiotelegrafia ? și arată cu capul spre geamantanul cu stația de radio.

— Înainte de război am urmat un curs de radioamatori în Riga, iar apoi am lucrat în flota de pescuit.

Ofițerul chemă prin telefon încă pe cineva, pe care-l întrebă :

— Listele membrilor radioclubului din Riga sînt la dumneavoastră ? Vă rog să mi le trimiteți.

La puțin timp după aceea, în încăpere intră un soldat, care îi înmînă o carte voluminoasă. Ofițerul o răsfoi și spuse :

— Da, asta este. Apoi, întorcîndu-se spre Priede, întrebă : Adresa ?

Priede dădu adresa clubului.

— Nu asta ! Cea de acasă !

Priede îi spuse adresa de acasă.

Ofițerul verifică adresa în carte sau poate că pur și simplu se prefăcu că are în mînă lista tuturor radioamatorilor din Riga și apoi spuse :

— Herr oberst, duceți-l la detașamentul nostru.

Și din nou îl întrebă lute pe Priede :

— Cine a mai zburat cu tine ?

— Nu-l cunosc, răspunse grăbit Priede. Un leton. Ofițer superior.

— Ce sarcină ați avut ?

— Să supraveghem drumurile și să dirijăm avioanele spre ținte. Dar asta era sarcina mea. De a ofițerului nu știu nimic.

— Știe ! spuse cu convingere neamțul. Se vede că acesta înțelegea letona și ascultase cu atenție tot interogatoriul. Știe bestia, dar nu vrea să spună !

Și parcă îndemnat de propriile lui vorbe, neamțul se năpusti asupra lui Priede. Îl bătură mult timp. Întîi ofițerul, apoi soldatul.

Priede își amintea numai că, atunci cînd l-au stropit cu apă și l-au rezemat de perete, la toate întrebările a răspuns invariabil :

— Nu-l cunosc pe ofițer. Eu am avut misiune separată.

Ofițerul neamț îi ordonă soldatului să-l aducă și pe celălalt parașutist. Atunci îl văzu Priede pe August, prima oară după parașutare. Și-l mai văzu de cîteva ori după aceea plin de sînge, dar cu capul sus. Urmară zile grele de bătăi crîncene. De cîte ori rămîneau singuri, August îl îmbărbăta pe Priede, vorbindu-i de zilele luminoase care vor veni după eliberare.

În aer plutea o încordare generală. Se simțea tot mai mult apropierea frontului.

Intr-una din zile, Priede fusese chemat în biroul ofițerului leton care luase parte la primul lui interogatoriu. De astă dată rămaseră ei singuri, între patru ochi.

— Uite ce este, începu ofițerul, nu am timp de pierdut cu convingerea dumitale. Nimic nu mă poate împiedica să te impusc pentru spionaj. Există însă o posibilitate de scăpare : să ieși dintr-un joc și să intri în altul...

Ofițerul făcu o scurtă pauză, apoi urmă tăios :

— Nemții n-au reușit să se mențină în Letonia, bolșevicii au fost mai tari. Dar războiul împotriva Sovietelor nu se va opri aici. Vor porni lupta împotriva lor și americanii, și englezii. Iar noi, naționaliștii letoni, vom lupta împotriva sovieticilor alături de oricare dintre aceștia. Germanii victoriei noastre trebuie să fie sădiți încă de pe acum, din zilele înfrîngerii. Te voi lăsa în viață. Pentru asta nu va trebui să faci mare lucru : de mîine să începi să lucrezi pentru nemți, și anume să transmiți, cu aparatul vostru de emisie, tot ce-ți vor spune ei...

Priede tăcea, înțelese că nu mai era nici o scăpare pentru el. August probabil murise. L-ar fi omorât în orice condiții, fie și numai pentru faptul că era ofițer comunist. El, Priede, era un simplu soldat mobilizat și ar putea scăpa cu viață. Iar pentru asta trebuia doar să cedeze un pic.

— Bine, spuse cu greutate, ce anume trebuie să fac? Cărnetul meu cu cifrul și orarul legăturilor se află doar în mâinile voastre. Orice radist poate face lucrul pe care mi-l cereți mie...

— Ei, băiete, să știi că ceva-ceva mă pricep și eu la treaba asta. Rușii nu-s proști! Desigur că ți-au înregistrat modul de emiteră...

— Bine, atunci voi începe transmiterea, spuse cu nepăsare Priede.

— Ești cam grăbit, îl opri ironic letonul. Pe mine mă interesează mai înainte de toate semnalele cu care ai putea eventual să le comunici sovieticilor că ești prizonier și că transmiți după dictarea noastră. Iată ce e important pentru mine, să înțeleg?

Și Priede capitulă. Se gândi că azi-mine armatele sovietice îl vor zdrobi pe nemți și că numai făcând jocul dușmanilor va mai apuca să vadă și el ziua aceea.

Pentru asta nici nu trebuia să facă mare lucru: să le divulge nemților semnalele cu care trebuiau să-l anunțe pe Pavel Mihailovici că el și August sînt în libertate și că totul e în ordine.

Priede știa că de mult erau așteptate radiogramele lui dincolo de linia frontului. De aceea îl preveni pe leton că era absolut necesar să grăbească data începerii transmisiilor.

Nu știa însă un lucru: ce fel de radiograme aștepta, de fapt, de la el statul-major.

După ce explică radistului neamț semnalele și indicațiile sale, în camera în care se afla intră, împins de la spate de doi soldați, August.

Acesta înțelese totul dintr-o ochire.

Priede era deja îmbrăcat în uniformă nouă, nemțească, iar vinătăile de pe față îi fuseseră bine pudrate. Văzându-și comandantul, Priede îngălbeni și sări de la locul său, uitînd că încetase a mai fi ostaș sovietic. Ofițerul se răsti la el:

— Așază-te la loc!

Intorcîndu-se spre August, spuse:

— N-ar fi timpul să cedați, în sfîrșit? Ajutorul dumneavoastră v-a dat un exemplu bun.

— Da, răspunse sec August.

— Verificați această radiogramă și vedeți dacă e corectă! August luă radiograma, o parcursese și spuse:

— Da.

— Eu le-am promis nemților că vă voi convinge să lucrați pentru ei, împreună cu radistul. Sînteți de acord?

— Da, vîd că nu mai are nici un rost să stricăm relațiile.

— Duceți-l la statul-major! porunci soldaților, iar aceștia îl scoaseră pe August din cameră.

La data stabilită, radiograma fu recepționată de statul-major al diviziei a douăzeci și patra de infanterie. Colonelul Pavel Mihailovici aștepta cu înfrigurare această radiogramă, așa că se bucură nespus de primirea ei.

Totul în ea părea corect. Se afla în text și un anumit semnal care arăta că radistul nu lucrează din ordinul cuiva. Balodis, alias August, cerea cu insistență trimiterea avioanelor deasupra unei poziții ocupate de un regiment de tancuri, pentru a o bombarda.

Pavel Mihailovici alcătui radiograma de răspuns și o predă cifratorului. În aceasta încuviința cererea radistului, întreba dacă August ar mai putea primi încă o grupă de cercetași și cerea fixarea locului parașutării lor. Îl intriga însă un lucru: că August nu și-ar fi pierdut niciodată vremea cu dirijarea avioanelor. Aceasta fusese doar legenda prezentată radistului. Însemna că radistul căzuse prizonier și divulgase nemților numai misiunea încredințată lui. Ce se întîmplase atunci cu August?

Din textul celei de-a doua radiograme, Pavel Mihailovici află răspunsul la această întrebare. Balodis trăia. Aflase asta din cel de-al treilea cuvînt al radiogramei. Dar și Balodis și radistul erau prizonieri. O confirma răspunsul prin care Balodis acceptase lansarea unei noi grupe de cercetași. Or, problema acestei lansări era doar o simplă verificare de control, care nu putea trezi bănuiala nemților, în cazul cînd Balodis și radistul lui ar fi căzut prizonieri. Dorința comandamentului sovietic de a lansa o nouă grupă, sprijinindu-se pe Balodis, era absolut firească, nu putea da naștere la bănuieli. Presați de nemți, prizonierii trebuiau să răspundă afirmativ. Numai

$\frac{d}{dt} \left(\frac{1}{r^2} \right) = -\frac{2}{r^3} \frac{dr}{dt}$

mlastini sau cătune îndepărtate.

1. Introducere
 2. Obiectivele proiectului
 3. Metodele de lucru
 4. Rezultatele proiectului
 5. Concluzii
 6. Bibliografie
 7. Alte informații

Totodată, pentru a nu se crea nici un fel de suspiciuni, era necesar să se bombardeze locurile indicate.

4

Prinde nu avea de unde să ştie toate acestea, iar ceea ce se întâmplase îi sfărâmasese voinţa cu totul.

Într-o zi, pe cînd cei doi prizonari se pregăteau să alcătuiască radiograma următoare cu ajutorul lui Szaas, August al treilea ironic pe ofiterul naționalist :

Ce părere aveți despre puștii sovietici? Credeți că vor mai bomba mult timp mlașunile? Căci au, desigur, și alți reglatori de tragere. Ca să inspirăm încredere, ar trebui să mai indicați din când în când și linte reale.

— Să omorăm de-a noastră ?

— Dar de cînd v-au devenit nemîi atît de dragi ?

Priete încremenise de groază. August se purta ca și cum nu el, ci oșiterul ar fi fost prizonier.

Ofițerul oedă înăă :

— Să vă ia dracu! Treceți atunci și caroul ăsta.. Aici au nemții niște unități.

[illegible]

From the main body of the [redacted] map for the [redacted]
[redacted] [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] [redacted]

1. e apoi fu trimis cu un transport in Germania unde cău
din nou prizonier, de data aceasta la englezi

Atunci înțeleg că Silas era de mînt sînză, vîndu-l ei pe el și pe Azeia în pășunînda spaniolă, și nu se putea să-l înlocuiească să-l vîndă țării, desigur că în cele două țări, unde regimul este transferat, așa că în țările țării din care a explisă de la interiorul ei.

În sfârșitul săfârșitului. Prietenii s-au despărțit. Unii au rămas în oraș, alții au plecat în țară. Unii au rămas în oraș, alții au plecat în țară. Unii au rămas în oraș, alții au plecat în țară.

După toate aceste operații, Priede a fost trimis la punctul de repatriere.

Și iată-l întors în patrie, cu sufletul greu, apăsător de gînduri.

[illegible]

— Așa, pentru că... Acum...
 — Văd că amintesc cum le aceluia blestemat de Silais. Ce-o să se întâmple cu el de acum încolo?

1

Oaspeții se sculară tîrziu.

Maiga se certase de dimineată cu soțul și plecase la muncă-sa, „pentru a se odihni după enervarea pe care i-o pricinuiseră neobtrăzații aceia !”.

Vărul lui Priede, dându-și seama că a sosit într-un moment nu tocmai potrivit, își luă și el rămas bun și plecă la gară.

Începură din nou discuțiile.

Înainte de toate se impunea găsirea unei locuințe mai
ferie apă, toalete, procurate de oameni. Într-un timp următor

oarecare, firește, nu aceea la care locuiau de fapt. Spionul, înveseliți, începură să întrebe cum se numesc acum unele străzi și fiecare își alese câte o adresă.

Vorbiră apoi iarăși despre „frații din pădure” și despre eventualele stabiliri unei viitoare legături cu aceștia. După spusele lui Vilks, un leton fugit de curînd în Apus le povestise că în pădurile Letoniei mai există încă asemenea indivizi, care, cînd și cînd, aduc pagube magazinelor și colhozurilor. Priede îl contrazise de cîteva ori, dar ei credeau cu atîta încăpăținare în existența acestora, încît le promise că se va ocupa și de găsirea lor.

7

Priede se întoarse abia după o săptămînă.

Aparu cam pe la vremea prinzului și încă din ușa le spuse :

— Totul e în ordine !

Toți răsufară ușurați. Se vedea că săptămîna nu trecuse prea ușor pentru ei.

Priede le povesti cît orbecăise pînă dăduse de acel blestemat drum de pădure. Abia a treia zi îl descoperise. După aceea, totul a mers foarte ușor. Îl mărturisise unul prieten că are nevoie de o mașină, acesta scrisese pe Ionia de parcurs că va

„ra”, pe care o lăsase la niște prieteni, într-o vilă de iarnă, în afară de tot ce era necesar pentru funcționarea ei. După ce îl văzuse pe prieten, el se dăduse la drum și, după două zile, îl găsisese. Totul era în ordine.

Toți fură de părere că cel mai bine ar fi să se ducă la prieten și să-l găsească. Dar, din cauza vremii, nu se putea. Cu băutură pentru a sărbători evenimentul.

La prînz, la masa de la care se dăduse de seară, se vorbise din nou despre prietenul care fusese găsit. Vilks îl întreabă cu mirare :

— Unde sînt lucrurile ?

Priede îi răspunse că lucrurile erau în ordine și că el se dăduse la drum pentru a le găsi. Vilks îl contrazise din nou, dar el se dăduse la drum și îl găsisese. Totul era în ordine.

La prînz, la masa de la care se dăduse de seară, se vorbise din nou despre prietenul care fusese găsit. Vilks îl întreabă cu mirare :

La via descise cu grijă unul dintre geamantone. În el erau cutii de conserve brînză, unt, peste afumat. Peșemne nu nu confesă pe prea multă ospitalitate. Vilks îl întreabă de ce nu se dăduse la drum pentru a le găsi. Vilks îl contrazise din nou, dar el se dăduse la drum și îl găsisese. Totul era în ordine.

Rădă pe întrecere, a dăduse de seară. Vilks îl întreabă de ce nu se dăduse la drum pentru a le găsi. Vilks îl contrazise din nou, dar el se dăduse la drum și îl găsisese. Totul era în ordine.

La prînz, la masa de la care se dăduse de seară, se vorbise din nou despre prietenul care fusese găsit. Vilks îl întreabă cu mirare :

Toți rămăseră mulțumiți de explicațiile lui Ionis. Discuțară apoi iarăși despre viitor. Egile repeta cu încăpăținare că în curînd va începe războiul între sovietici și Occident, care, sigur, nu va dura mult. Ei vor primi cu siguranță recompense mari. Silais îi dăduse de înțeles că pe lângă bani li se vor acorda chiar și titluri de noblete și că toate sovhozurile și colhozurile vor fi date acelor care au luptat pentru victorie.

Lauva îi corectă însă : colhozurile trebuie desființate, iar pămîntul împărțit țăranilor. Desigur, cei care s-au vindut sufletul și trupul vor fi nimiciți. Ionis îi asculta în tăcere. Rareori, dealtfel, îi văzuse atît de veseli și de optimiști. Alte dăți, îi surprindea gîndindu-se dacă visele lor vor putea fi realizate vreodată.

Acum, cînd statia de radio și tot echipamentul erau la ei, insistau să înceapă transmisiile. Însă Ionis venea obosit, decepționat, furios chiar și, zi de zi, le spunea că nu poate găsi un loc sigur de unde să înceapă să transmită pentru șefii lor.

În cele din urmă Vilks nu se mai putu abține și îl invită pe Ionis de incapacitate. Era gata să se iște un scandal în toată regula dacă nu se amesteca Lauva.

— De ce nu s-ar duce mai bine Ionis la Phavinas ? îi sfătui el. O caută pe nevastă-mea și-i spune că sînt aici. E

femeie deșteaptă, n-ai să spui la nimeni nimic. Poate că aranjăm să transmitem de la ea.

— Și tu o vei duce fără să te vadă pe tine în persoană nu ne-ar crede, iar tu nu poți merge acolo fiindcă te știe toată lumea ca pe un cal breaz, se zbirli Vilks.

— Nu cred că toată lumea m-ar recunoaște. Am mai îmbătrinit și eu. Ieri, de pildă, am fost la fete și m-am așezat așa pe stradă, m-am întâlnit nas în nas cu un vecin din Pina-vinas. Eu l-am recunoscut, mai că nu l-am salutat; dar el s-a uitat cu mirare la mine și a trecut mai departe...

Ianș sări rit colo

— Cine v-a permis să ieșiți în stradă?

— N-o să stăm închiși aici un veac! strigă Egle. Noi obișnuim să ne plimbăm zilnic o oră-două și n-am pățit încă nimic până acum.

— N-ai pățit nimic! îl îngână Priede. Când se va întâmpla, o să fie deja prea târziu! Nu înțelegeți că prinderea voastră înseamnă și pierrea mea?

Vilks spuse împăciuitor:

— Noi am scris englezilor despre felul cum ne-ai întim-porat, dar au apărut pe care nu l-am dat. Dar să stăm în taci tot timpul în casă ni se pare de-a dreptul imposibil. Am hotărât să ne plimbăm în fiecare sara când se întunecă, dar zădă-ră să stăm în casă.

În cele din urmă și Priede fu de acord că plimbările din noaptea sunt necesare pentru viața lor. Și totuși, așa să zădă-rească toate eforturile lor, întrucât au rămas în casă, în-țelegându-și că nu pot să facă nimic de altfel. Priede și Vilks au rămas în casă, dar au început să se plimbe la plimbări scurte, dar recunoscând că avea dreptate.

... și au început să se plimbe la plimbări scurte, dar recunoscând că avea dreptate.

... și au început să se plimbe la plimbări scurte, dar recunoscând că avea dreptate.

... și au început să se plimbe la plimbări scurte, dar recunoscând că avea dreptate.

— Nu-i dracul chiar atât de negru. Chiar dacă a găsit ei totuși, puțină nădejde, fiindcă n-o să lăsați pe nimeni să vă vadă.

— Bine, dă-mi adresa! se notari, în sfârșit, Priede. Voi încerca să-o caut pe bătrâna. Dacă o găsește, o să-i transmit sa-lutări din partea dumitale și vom vedea ce-o ieși din asta.

N-au mai apucat însă să dea cont cu bătrâna, pentru că a dăruit Priede sosit cu o veste proastă.

— Mergem la un picnic, în anunta ei.

Unde?

La o vilă din Marea. Un prieten nu a cedat vina, pen-tru o întâlnire amoroasă, de simțita până acum.

Toți se însuflețiră, uitând de primejdie. Se pregătiră în grabă. Egle și Lauva alergară la magazin după vin și min-care. Priede adusese cu sine patru perchi de schiuri; fără ele călătoria lor ar fi bătut la ochi. Vilks avu grijă să verifice dacă stația de radio e în perfectă stare.

Ieșiră din casă către sfârșitul zilei, cind era mai ușor să se piardă în mulțime. În gara mare, abia era atât de multă lume, că nimeni nu le dădu nici o atenție.

Ajunși la Majori, aprinseră focul imediat și nu se dez-brăară din el până când nu se încălzi puțin. Ieșiră apoi pe lângă masa aranjând sticlele, laiva deșta că se încălzește și serve, tăia plina și cîrnații.

Priede îi făcu radistului cu ochiul: „Mă duc să verific împrejurimile și să vă scriu o dată via, apoi îmi voi duce și făcu ocolul întregului cartier, gîndindu-se la el și la Maiga. Înainte o lua întotdeauna cu el. Avea o fire veselă și plăcută. Acum se uită la el cu mirare ori de cîte ori pleacă. Avuse-seră loc, la început, două-trei discuții, în timpul cărora Ianș nu reușise să-l explice nimic. Apoi Maiga nu-l mai între-base. Într-o zi o văzuse intrind în curtea casei în care stă-teau spionii, dar nu se oprise și, din această cauză, a crezut că fusese o simplă coincidență. Dar nu! Nu fusese o simpla coincidență. Pur și simplu, Maiga se temea pentru el! Sau poate credea că iubește o altă femeie? Dacă lucrurile stăteau așa, probabil că s-a liniștit. În casa aceea locuiau numai băr-bați.

N-o întrebase ce căutase acolo și nici ea nu-i spusese nimic. Era însă deseori tristă și tăcea ori de cîte ori încerca să glumească cu ea.

Oare o să-i poată povesti vreodată despre tot ce i s-a în-tîmplat lui în acest timp?

Trecuse deja de două ori pe lângă vilă, fără să între. N-avea nici un chef de ei. Cu greu reuși să se stăpînească.

...a se afla la o distanță de
...a se afla la o distanță de

...a se afla la o distanță de
...a se afla la o distanță de

ajuta pe radiu. Era interesant, mai ales că aveau aparate de
ultimul tip

a acestuia, scris textul radiogramelor, pe care o cifră cu aju-
torul unor tabele de coduri. În ea se spunea :

„Bucuros că pot, în sfârșit, să vă dau vești, prin radio,
despre noi. Nu demult, cunoscutul nostru din Riga ne-a adus

După multe încercări nereușite am găsit un loc de transmisie

cam mult în pădure. M-am căsătorit de curând, Vilks”.

Ultima propoziție, despre însurătoare, era semnalul că

împotriva voinței lor

aruncă cenușa. Apoi îl rugă pe Priede să întindă antena

...a se afla la o distanță de

...a se afla la o distanță de

...a se afla la o distanță de

...a se afla la o distanță de

...a se afla la o distanță de

...a se afla la o distanță de

...a se afla la o distanță de

...a se afla la o distanță de

...a se afla la o distanță de

...a se afla la o distanță de

...a se afla la o distanță de

Transmisțiile se făceau regulat, de la aceeași vilă. Apa-
ratul de transmisie funcționa perfect, dar, deoarece erau

...a se afla la o distanță de

...a se afla la o distanță de

...a se afla la o distanță de

Și totuși spionii se plictiseau și le era greu. Cel mai mult

Priede îl găsi pe Vilks și pe Egle foarte tulburați. Nu

...a se afla la o distanță de

...a se afla la o distanță de

...a se afla la o distanță de

...a se afla la o distanță de

...a se afla la o distanță de

... și încă o dată pentru „întilniri amicale”.

... și încă o dată pentru „întilniri amicale”.

... și încă o dată pentru „întilniri amicale”.

— Înțelegeți, fraților, pe ce comoară am pus mina!

... și încă o dată pentru „întilniri amicale”.

obiectă Lauva.

— Ei bătrâne! replică Vilks căruia întâlnirea cu prietenul...

... și încă o dată pentru „întilniri amicale”.

la serviciu!

... și încă o dată pentru „întilniri amicale”.

Arhanghelsk.

... și încă o dată pentru „întilniri amicale”.

... și încă o dată pentru „întilniri amicale”.

... și încă o dată pentru „întilniri amicale”.

... și încă o dată pentru „întilniri amicale”.

... și încă o dată pentru „întilniri amicale”.

... și încă o dată pentru „întilniri amicale”.

... și încă o dată pentru „întilniri amicale”.

... și încă o dată pentru „întilniri amicale”.

analizată în amănunțime fiecare rucant a lui Kampe era interesat ca grău pe toate partile și treptat ajungând la...

Vilks înainta cu precauție peștii terrore...

Dar atât ca sos, și câtă vreme Vilks...

Lauva care se amuză să dăduse...

glumi

Plutim...

și așa

Vilks...

... și încă o dată pentru „întilniri amicale”.

— Un nemernic! bombăni Vilks abia mișcând din buzele zdrobite și, fără să se dezbrace, se aruncă în pat. Apoi, la fel de nedeslușit, adăugă: Dar și eu l-am stăpânit mura. Păcat că n-am putut să-l împușc. Se adunaseră vecinii pe coridor...

— N-a mers recrutarea? întrebă Lauva

Vilks nu răspunse. După citva timp oftă și zise dezamăgit.

— Toți s-au făcut comuniști!

După aceea, Vilks îl trimise să treacă în fața lui Priede, fără nici un fel de ocolișuri, să facă tot posibilul, dacă nu și imposibilul, pentru a găsi o cale de apropiere față de „frați”.
— Oare nu înțelegi — spuse el — că această problemă nu-l interesează numai pe englezi? Sînt amestecate aici și interesele noastre. Îl reprezintă el, omul din NATO. Toate puterile potrivnice Uniunii Sovietice doresc să afle cît mai multe despre activitatea și mișcările acestor oameni care au venit după noi...

La jumătatea lui aprilie, Vilks îi ceru lui Priede, fără nici un fel de ocolișuri, să facă tot posibilul, dacă nu și imposibilul, pentru a găsi o cale de apropiere față de „frați”.

— Oare nu înțelegi — spuse el — că această problemă nu-l interesează numai pe englezi? Sînt amestecate aici și interesele noastre. Îl reprezintă el, omul din NATO. Toate puterile potrivnice Uniunii Sovietice doresc să afle cît mai multe despre activitatea și mișcările acestor oameni care au venit după noi...

Judecînd după toate aparențele, englezii se grăbeau să-și construiască un „cap de pod” în Uniunea Sovietică. Realizarea lui trebuia să rămînă principala sarcină a lui Vilks și a prietenilor săi.

De aceea, începură să facă presiuni asupra lui Ianis Priede. Fără el era greu să-i găsească pe „fratul din pădure”. Dar vor voi acești „frați” să primească în mijlocul lor niște necunoscuți?

La jumătatea lui aprilie, Vilks îi ceru lui Priede, fără nici un fel de ocolișuri, să facă tot posibilul, dacă nu și imposibilul, pentru a găsi o cale de apropiere față de „frați”.

— Oare nu înțelegi — spuse el — că această problemă nu-l interesează numai pe englezi? Sînt amestecate aici și interesele noastre. Îl reprezintă el, omul din NATO. Toate puterile potrivnice Uniunii Sovietice doresc să afle cît mai multe despre activitatea și mișcările acestor oameni care au venit după noi...

Pe neașteptate i se alătură Lauva, care se temea de pădure.

Precaut, acesta nu protestă deschis în fața lui Vilks, în fața prietenilor săi, dar se simțea rănit de la parte a lui Priede. Considera că misiunea lui era să ajute în această privință.

Pe neașteptate i se alătură Lauva, care se temea de pădure.

Precaut, acesta nu protestă deschis în fața lui Vilks, în fața prietenilor săi, dar se simțea rănit de la parte a lui Priede. Considera că misiunea lui era să ajute în această privință.

La sfîrșitul lui aprilie, Priede confirmă existența „fraților din pădure”. El le revăță că aflase acest lucru dintr-o discuție purtată într-un restaurant cu vecinul lui prieten, șoferul din Ventspils, care îi ajutase să care lacrimile și suferințele lor. Priede nu dăduse a înțelege șoferului că un amic de-al lui care este umărit ar dori să se asune la o vreme în pădure. Firește că ar da oricît de mulți bani dacă cineva i-ar arăta treaba asta. Șoferul după ce se gîndi o vreme îi promisese că va lua legătura cu un fost țevărăș de-al lui, cu care lăsa să treacă timpul războiului pentru remita care, din cîte știa el, în anul următor fusese mișcă în mîna cu „frății din pădure”. Dacă va reuși să dea de a sa persoana, o să-l anunțe imediat.

Priede îl sfătuia pe Vilks să nu fie prea sigur de succes. Acesta îl lăudă pe Priede pentru prudență, dar nu se putu abține și, în prima radiogramă, comunică englezilor că au început pregătirea acțiunii de trecere în pădure...

Englezii însă îl preveniră imediat să fie atent să nu cadă într-o cursă intrînd în relații cu oameni necunoscuți și neveniți.

Vilks îl rugă pe Priede să se deplaseze el însuși la Ventspils.

Acesta plecă sîmbătă și se întoarse abia luni, direct la serviciu. Seara apărură la locuința spionilor.

Șoferul îi făcuse, într-adevăr, cunoștință cu omul despre care îi vorbise la restaurant.

Tipul părea serios și de încredere. Îi cerea însă foarte multă atenție și discreție.

Priede a fost nevoit să-i spună, fără să mai aștepte încuviințarea lui Vilks, că este vorba, de fapt, despre trei oameni care au trecut ilegal frontiera. A trebuit să-i vorbească și despre echipamentul acestora. Fără el n-ar fi avut nici o rațiune să pătrundă în pădure. Noua cunoștință a lui Priede, pe nume Budris, l-a ascultat cu atenție și, după ce s-a gîndit puțin, i-a promis că o să-l ia pe toți trei în grupul său. Se simțea că el era jeful și că dorea să ia legătura cu „frății din pădure”.

La cîte zile se va întoarce Budris la Riga după niște treburi. Aici se va întîlni cu Priede și cu Vilks, dacă acesta va accepta. Înainte de trecerea lor în pădure, Budris dorea să-i pună lui Vilks niște condiții. Dealtfel, era așezat necunoscut și oarecînd o persoană.

Prietenul lui Budris, Priede, era fost un prizonier. Ca
Vilks, el totdeauna a avut o simpatie deosebită pentru
Prietenul lui Priede, șoferul, îi spusese că acesta luptase
chiar de partea nemților în timpul războiului. Așa că avea tot
dreptul să se teamă, mai ales acum, că trăia în libertate. Pro-
babil că-și schimbase identitatea, așa cum au făcut mulți dintre
cei care înainte lucraseră pentru nemți...

Vilks comunică englezilor toate aceste noutăți și obține
aprobarea lor pentru întâlnirea cu Budris.

Acum, cînd posibila trecere în pădure devenise realitate,
Lauva era din ce în ce mai nervos.

Priede îi spuse chiar lui Vilks că Lauva, după toate apa-
rențele, ar fi dorit să rămînă în oraș. Vilks îi răspunse nepă-
sător că Lauva va merge acolo unde i se va ordona.

Lucrurile s-au petrecut însă cu totul altfel.

Înainte de 1 mai, Priede îi invită pe toți la teatru. Lauva,
pretextînd că are dureri mari de cap, rămăsese acasă. Cînd se
întorseseră de la teatru, Lauva nu mai era. Pe masă li lăsa
o scrisoare: „M-am hotărît să ies din ilegalitate. Plec la
nevastă-mea. Ea mi-a promis că o să-mi facă rost de acte.
Despre voi jur că n-o să spun nimănui nimic, fiți siguri. Nu
îmi puteți spune nimic altceva. Dacă aveți nevoie de ceva,
nu vă uitați să scrieți. Am o adresă în orașul din apropiere
„trăi!“

Nu luase nimic cu el, în afară de brici și un rînd de
schimburi.

Vilks se gândea că Priede nu era un om foarte inteligent.
El nu înțelegea nimic din ceea ce se petrecea în jurul lui.
Prietenul lui Priede, șoferul, îi spusese că acesta luptase
chiar de partea nemților în timpul războiului. Așa că avea tot
dreptul să se teamă, mai ales acum, că trăia în libertate. Pro-
babil că-și schimbase identitatea, așa cum au făcut mulți dintre
cei care înainte lucraseră pentru nemți...

Totul depindea deci de Budris.

9

În ziua de 1 mai, Priede îi invită pe toți la teatru. Lauva,
pretextînd că are dureri mari de cap, rămăsese acasă. Cînd se
întorseseră de la teatru, Lauva nu mai era. Pe masă li lăsa
o scrisoare: „M-am hotărît să ies din ilegalitate. Plec la
nevastă-mea. Ea mi-a promis că o să-mi facă rost de acte.
Despre voi jur că n-o să spun nimănui nimic, fiți siguri. Nu
îmi puteți spune nimic altceva. Dacă aveți nevoie de ceva,
nu vă uitați să scrieți. Am o adresă în orașul din apropiere
„trăi!“

Cînd Vilks îl descusese pe Iani, am arăta Budris, că ce
se făcuse în pădure... acesta îi răspunse scurt:

— O să-ți întăresc și eu să vezi.

Și, încă că s-a așezat pe o bancă de lemn, Vilks a pro-
prietar la întâlnire spre seară. Lăsa întrebarea: era prieten
Ziedn. Se așeză pe o bancă de lemn, Vilks a proprietar la
intervenție. Vilks era un om foarte inteligent, pe care îl
reținea se așeză. Dacă în timp în 1941, Vilks a
scueta un tip înalt și s-a așezat pe o bancă de lemn. S-a
apropiat fără grabă de el și a spus:

— Permiteți-mi să vă rog?

— Cu siguranță, da.

Acest om nu era un om foarte inteligent.

Budris se așeză, își lăsa pardesiul pe genunchi și își aprinse
o țigară. Privind apoi pe furis spre Priede, spuse:

— Văd că Iani, dimineața pe la patru...

Iani îi părăsi spunîndu-i lui Vilks că îl așteaptă la ieși-
rea din pădure pe una din băncile din atînga.

Vilks, din nou, cum, de emoție, i se usucă gura. Abia izbuti
să i răspundă:

— Sper că totul e în ordine.

— Fără îndolală! răspunse Budris zîmbind. Vă ascult
Prietenul meu, că veniți din Apus și că aveți legături
prin radio cu cei de acolo. Cu ce vă pot fi de folos?

Nu vă pot să intrăm într-unul din grupurile care
sunt în pădure...

— Într-adevăr, eu am legături cu un astfel de grup
întări Budris. Pe mine însă mă interesează dacă acționați din
proprie inițiativă sau aveți o sarcină precisă de îndeplinit.
Cred că înțelegeți că pătrunderea într-un astfel de grup nu e
cu totul lipsită de primejdii. Și apoi, acolo nu se trăiește ca
într-un camping pentru turiști. Vrînd-nevrînd o să trebuiască
să vă supuneți șefului grupului, să vă legați soarta de cea a
celorlalți de acolo și să nu vă despărțiți de ei.

— Noi avem o misiune specială de îndeplinit, răspunse
Vilks înfierbîntat. Vom rămîne cu grupul și ne vom îndeplini
misiunea de acolo. Sarcina noastră de căpetenie este să facem
legătura între Occident și astfel de grupuri și să creăm în
pădure un cîmp de operații pentru primirea de întăriri, arma-
ment și alte lucruri care ne vor fi trimise pentru fortificarea
și intensificarea acțiunilor acestor grupuri.

— Și dacă „întăririle“ vor proceda la fel cum a procedat
unul dintre tovarășii voștri?

Vilks răspunse supărat:

Eu o să mă întâlnesc mâine cu Priede și o să
vederă piecării. Și acum, la revedere!

Vilks îi strînse recunoscător mina. După
dris, mai stătu puțin, apoi se sculă și el de pe
să-l întâlnească pe Priede.

Ce om, măi Ianis, ce om! Am
în viața mea și pot să mă laud că-i ghicesc
dar n-am întâlnit nici unul care să mă farmece
moment! De cum s-a arătat pe alee, mi-am
omul pe care-l aștept! Mi s-a luat parcă o piatră

tre care mă mină soarta. Acum nu mă mai îndoiesc,

rează evenimentul acasă, în locuința lor

— Egle stă și așteaptă să ne întoarcem? îi aminti el

— Da, sigur! se dezumflă Vilks. Să mergem! Trebuie
să se bată și el.

Egle îi aștepta într-adevăr, dar nu numai cu nerăbdare,
ei și cu grije. Cum îi văzu intrînd radiosi pe ușa, simți o
mare ușurare. După ce-i ascultă, îi apucă și pe el aceeași
încântare. Începură să viseze cu glas tare la romantica viață
pe care urmau s-o înceapă în pădure. În cele din urmă, Priede

a aranja totul cu Budris pentru piecare.

direct la locuința spionilor

aștepta pe strada Stabu, în fața casei cu numărul 12, exact
la ora douăzeci.

Tonul acesta de comandă îi plăcu teribil lui Vilks; îi
a un anumit sentiment de siguranță. Din clipa aceea
altevea mai puternic prelua

La ora douăzeci, cînd toate lucrurile erau încă
timp. Iar sosirea lui

Într-o clipă, el se simți stăruind în minte
într-o clipă, el se simți stăruind în minte
într-o clipă, el se simți stăruind în minte

Au amintit pe

Omni... Mazais...
cau... Vilks...

Mazais... Vilks...
se... Vilks...
pre... Vilks...

... Vilks...
... Vilks...
... Vilks...

Capitolul II

1

Din cauza legănării mașinii, cei doi adormiră în cele din
Se treziră abia cînd mașina o luă pe un drum de pă-
dure. Dintr-o dată, aceasta opri brusc. Șoferul sări din cabină
și le spuse că au ajuns. Mazais coborî primul și comandă în

— Repede, lucrurile!

Vilks... Mazais...
pădure, lăsă prelată și îi strînse mina lui Mazais în semn de
rămas bun. La ceilalți nici nu se uită

Mașina o porni înapoi, iar cei trei rămaseră privind în
urma ei. Mazais le spuse încet:

— Așteptați-mă aici!

Apoi pași către adîncul pădurii, topindu-se în ea. Vilks
se gîndi cu invidie: „Umblă prin pădure ca la el acasă!”

Îndată se auzi un fluierat melodios. Vilks recunoscă me-
lodia unui vechi cîntec

Din... Vilks...

Vilks... Vilks...

— Ei, Egle, acu' să te ții!

... în primă... stătea în întinere. De sub copă
apărură trei inși. În față mergea Mazais, după el veneau un
tip înalt, îmbrăcat într-o scurtă de piele, incins cu o curea
lată, ofțerească, cu pistoale, și un flăcău scund, înalt și
Mazais îi spuse încet celui înalt :

— Iată-i pe oaspeții noștri !

Vilks înțelese că acela era comandantul

Vlaiganul aprinse un felinar, le examină o clipă fețele
și se recomandă :

— Lidums ! Apoi, arătând spre însoțitor : el este Delinș.

Vilks și Egle își spuseră și ei numele. Comandantul îi
... în mîna de rest urmasi să
se ocupe oamenii lui. Vilks, privind cu îndoielă la cei trei
din față sa și apoi la grămada mare de lăzi și obote se ofer
să le ajute. Comandantul refuză, spunînd că are destui oa-
meni. La un fluierat al său, din pădure apărură încă doi
... se apropia lînga
cel doi oaspeți. Pe Vilks și pe Egle îi trecură fiorii.

— Vă rog să mă scuzați, prieteni, pentru această pază
... de prevedere depind
Graf și Iurka.

Luară lucrurile și porniră. Merse ră mult prin pădure.
Deodată în față se auzi un semnal. Lidums răspunse și iată
că, într-un loc unde desîșul era aproape de nepătruns, se des-

Lidums și invită oaspeții să intre. Vilks își dădu seama
... Era numai
șapie. Pe cei doi pe care li găsiră în bordel li chema Borodaci
și Kon

... verile că se pregătiseră pe îndelete pentru primirea
lor. Masa era încărcată cu mîncare și băutură : con-
ve, carne, pește, votră. Lidums îi invită pe toți la masă.
Vilks își desfăcu ruș și... de țigări
... și câteva pachete de țigări englezești.

... și-și aprinseră...
... despre scopul venirii lor în pădu-
... un pat de... duri. Vilks observă
... Lidams...

Lidams... cameni. Într-o le-
... primejdile care-i înconjurau.

Dimineața, cînd încă toți dormeau se întîmplă un m.
incident. Un șarpe de pădure se strecurase în adăpost și dă
Deinș nu s-ar fi trezit la timp și nu ar fi împușcat, iar fi-
muscat șarpe pe Mazais, care era cel mai aproape de el. Pe
Vilks îl trecura fiori de groază la vederea șarpelui. Se vede
însă că fratele erau obișnuiți cu astfel de vede nepotite
caci după ce privea clipă de șarpe nu reușea să nu
comenta faptul

La micul dejun se servă din nou carne și pește mare
proaspăt, de unde Vilks deduse că fratele erau în adevărat
cu pescarii de pe coastă

Dupa micul dejun Lidums împartă sarcinile între mem-
bru grupului său, doi fara pusi de paza iar Mazais fu trimis
în pădure după semne de foc pentru bratari. Oupa lor nu
le dădă nici o însărcinare dar i se adresă la Vilks den
strînd că știa că acesta era șeful misiunii

— În primele zile va trebui să încercați să vă familiari-
zați cu viața de aici, pentru ca nu cumva să săvîrșiți vreo
greșeală, din neștiință sau...

El nu termina vorba, dar Vilks înțelese că încă nu li se
avala deplina încredere. După un răstimp de tăcere Lidums
întrebă brusc

Aveți arme la dumneavoastră

Da, răspunse Vilks

— Să i le predăm lui Deinș ?

El se lîncea de parcă acum-acum era gata să scoată
pistolul, dar Vilks îi făcu semn pe reșese să se oprească
El însă își descheie măsurat vestonul, scoase pistolul cu sur-
dină și-l puse pe masă. Egle, încă neconvins, mai stătu o
clipă, apoi și el pistolul și-l așeză alături de cel al lui
Vilks. După aceea întrebă ironic :

— Predam și cuțitele ?

— O anumită perioadă de timp, da, răspunse liniștit
Lidums

La un semn al lui, Deinș strînse armele și cuțitele de
pe masă și leși cu ele din bun-ăr Lidums își puse mîinile
are de vînt pe masă și spuse :

Viața noastră și a voastră depinde de măsurile de
prevedere pe care le luăm. Am văzut prea mulți oameni care
au pierit din cauza fanfaronadei, a curajului grațiat, a pro-
stăpînire de sine, a prostiei. Din moment ce ați venit la noi,
trebuie să trăiți după legile noastre

Imediat după această întâmplare, Vilks îi trimise lui S

unea la care luase parte.

1

[The text in this block is extremely faint and illegible, appearing to be a list or index of names and dates.]

În aceeași seară, Vilks îi predă lui Delins următoarea radiogramă :

n-au fost văzute".

54

La începutul februarie 1945, atunci când Centrul de cercetare se găsea în orașul său natal, după o perioadă de trei săptămâni în care trăia în condiții de dezastru, i-a permis să se întoarcă în orașul natal alături de copiii rămași în viață. După o săptămână de tratament medical, a început să lucreze în cadrul Centrului de cercetare, se trimitea la muncă, fiind rănit din nou în timpul unei misiuni.

—

patru oameni încărcăți cu geamantane și cu câteva rucsacuri. Apoi barca se desprinse cu iuteală de bord.

Cuterul se vedea în urmă ca o siluetă întunecată, cu contururi vagi, pierdute în întuneric. Aștepta semnalul luminos prin care cei din barcă urmau să anunțe că au ajuns cu bine la mal.

Corpul u traseră barca pe plajă, o descărcară și o îngropară în nisip. După o oră a doua oară pe lângă ei se auziră închinatele semnale ale lui Ștefan. Când se apropie de mal, bătrânul și tânărul se ridicară din nou și, în fața lui, se întoarseră pe plajă și începură să șteargă urmele cu griță.

55

prin pădure, ocolind cu grijă resturile de zăpadă, pentru a nu lăsa urme.

Pe drum, la un d'mers, ajunseră la un damb nisipos năpădit de brădet des, de unde se vedea șoseaua mărginită de copaci înalți. Acolo se așezară cu grijă bagajele mai grele, luându-și fiecare câte un geamantan și un rucsac, și se despărțiră.

Doi dintre ei, Tom și Adolf, care cunoșteau bine limba rusă, se îndreptară către cele două colonate, așa ca plecarea lui Peterson să rămână în Riga și să aștepte să veniă el. După puțin timp, unul de Budris. Engleza era după el. Veniă apoi și celălalt, de la plajă. Celălalt, de la plajă, era de Budris. Engleza era după el. Veniă apoi și celălalt, de la plajă. Celălalt, de la plajă, era de Budris. Engleza era după el.

Într-o clipă, Peterson rămăsese stabilit ca cel care va veni pe drumul Sovietic, unde aștepta un oarecare...

...la destinație. Peterson...

...la destinație. Peterson...

...la destinație. Peterson...

— Kursis a plecat cu două zile în urmă la Riga și se întoarce abia mâine.

— Nu intrați, e periculos.

— Atunci unde să stau?

— Mai e unul cu mine.

Când se uită însa spre marginea pădurii, unde l lăsase pe Gustav, îl văzu pe acesta ca se îndrepta spre pădure cu geamantanul și ru sacul în mână. Într-o clipă și d' spăta în des.

Peterson se uită uluit în urma lui și nu se putea explica în vreun fel fuga acestuia. Își zise, plin de amărăciune, că poate așa era prevăzut în vreun plan de-al șefilor săi și el nu știa. Între timp, gosp' darul ieși din casa și îl conduse în tăcere până la pivniță. După ce îl rugă să stea liniștit aici, îi spuse la plecare:

— În caz de ceva la mine te-ai fi fost, nu merită să vă uit, por...

Bine, se învârt Peterson. În boxă era destul de cald. Oboseala drumului și emoțiile îl doborâură și Peterson adormi.

Când se trezi găsi lângă el farfurie cu mîncare acoperită cu un servet curat. Stăpînul casei veni să-l văta aproape de miezul nopții. Budris urma să se scese de din clipă în clipă și trebuia să se grăbească. Într-o clipă urma să aibă loc la marginea pădurii, la ora d'noasprize, o fix.

La d'noasprize e fără cine. Peterson o luă spre pădure, bîjbîind la greutatea dramei. Când ajunse la locul stabilit, o voce se auzi din umbră:

— Veniți în casă!

Instinctiv se arunță la pămînt. Nu d'parte pe care o lua, căteva luniștii un om. Peterson se trezi încet și se apropiă de fața...

— Doriti să vorbiți cu Kursis? Întreba cu calm tîrziu. Da, as dori să vorbesc cu Kursis! Răspunde Peterson.

— Kursis a plecat cu două zile în urmă la Riga și se întoarce abia mâine.

— Dar mie mi-a spus că se întoarce azi!

— Da, parola e corectă. Putem trece la subiect?

— Da, răspunse încet Peterson.

— De unde veniți? întrebă Budris.

— De dincolo... Peterson făcu un gest vag cu mîna.

— Adică, cum, de dincolo? Nu vă înțeleg. Budris era de-a dreptul supărat.

— Coordonatele dumneavoastră și parola mi-au fost date

vizitei sale. Scoase scrisoarea de la Silais și o înmână lui Peterson. Peterson citi scrisoarea și apoi îi dăruiește lui Vilks o pungă cu bani, spunându-i că în locul în care s-a îngropat restul bagajelor mai avea încă patru sute cincizeci de ruble de ruble, cinci sprezece pistoale și cinci automate cu muniție trimise în dar de englezi.

După ce Lidums citi scrisoarea de la Silais Peterson făcând o lungă cuvîntare, în care le enumeră pregătirile pe care le face Occidentul în vederea unei lupte hotărîtoare împotriva comunistilor. Peterson îl întrerupe pe Lidums, deprimându-l pe Peterson. Vilks îi explică însă după aceea că așa sînt ei în general și îl pune la curent cu regulile de comportament în cadrul detașamentului.

Lurka le aduse în aceeași zi vestea că pe malul Ventei a fost găsit cadavrul unui necunoscut.

Peterson se gîndi imediat la Gustav. Dacă cumva era el?

Trebuia neapărat verificat dacă Gustav s-a înecat în timpul traversării Ventei și dacă asupra înecatului s-au găsit ceva lucruri compromițătoare. Se felicita în gînd că a nimerit în mîini sigure și se liniști știind că majoritatea bagajelor lui Gustav erau îngropate într-un loc știut numai de el.

Era absolut necesar să anunțe Centrala că Gustav s-a despărțit de ei și că, probabil, s-a înecat.

Vilks alcătuiește în grabă o radiogramă în acest sens:

verificare în fata lui Vilks

Centralei o radiogramă se înmînă:

„Informația comunicată va fi transmisă de un nou radio pregătit de mine”.

adunată în timp ce Peterson adăsesse la scrisoarea lui Lidums, care putea fi fixat de cotargul bărcii în felul acesta: „Veniți cu mine, care va veni să-l ia va putea determina poziția bărcii și a lui Peterson și a el mai mult”.

În aceeași zi, Graf îi înmînă Petersonului o scrisoare de la Lidums, grama.

Amănădule despre întîlnirea noastră pe mare vi le voi da mai tîrziu. Gustav s-a înecat în mod sigur. Am văzut că nu s-a găsit nimic de rău.

Detaliile asupra înecării lui Gustav le făcuse Peterson de către Budris. Întîlnirea avusese loc în locul care fusese desemnat pentru înmînarea trăsăturii. Nu s-a găsit nimic asupra înecatului, mîna trăsese corpul și era probabil, cadavrul vreunui soldat german și nu continuase cercetările. Toate acestea le spusese Budris de la un pescar din împrejurimi, care vorbise cu el dintr-o amăgire.

Cu ocazia ocazie, Peterson îl informase pe Budris că, după pescaria lui Vilks, intenționa să-l ia cu sine pe Dellng și să-l ducă la o grădă de pînă la care se afla un loc în care se afla în Baga, continuînd să mențină legătura cu grupul din jurul lui.

Într-o zi Peterson a văzut că în jurul lui Peterson prin orașe și sate, în vederea cuprinderii unui lot mai mare număr de oameni în acțiunea de pregătire a viitorului război cu Uniunea Sovietică.

Budris ascultase reținut și promisese că va reflecta asupra chestiunii.

În ceea ce privea banii, Budris îi arătase un teanc de bancnote, care erau de o valoare foarte mare, și îi spusese că anumit loc. Banii aceia vor fi dați pescarului care se învoise să-l ducă pînă la locul pe care îl spusese Peterson. Noroc că observase la timp înconvenientul.

În încheierea discuției, Budris le promisese că va trimite pe cineva la locul în care se afla Peterson, pentru a transporta bagajele lui Peterson.

A doua întîlnire cu Budris a avut loc în ziua următoare. Lidums să plece. Lidums a spus că el în amănunt toate detaliile pe care le spusese.

La data de cincisprezece mai, cuterul însă nu dădu semne de viață. Englezii erau, probabil, în așteptare în jurul lui și privește operația Peterson întări a căsă pe care o arătau.

1. Într-o zi, la ora 12, am mers pe o parte din
căminul nostru. Am găsit un băiețel care se joacă
cu o minge. El era foarte vesel și se juca foarte
bine. După ce am mers puțin, am văzut un băiețel
care se joacă cu o minge. El era foarte vesel și se
juca foarte bine.

desperat

I apoi să fugă și el.

de armă, i-butii să se salveze, retrăgându-se pe căi ocolite, prin

Din furtuire reușiseră să ia cu ei aparatele de transmisie, codurile și alte lucruri compromițătoare.

impunea cu necesitate transferarea lui Peterson în alt loc

Volks anuntă imediat Centralei această întâmplare neferi-
cită

Foloseau acum numai aparatul de recepționare a transmisiilor „ourbe”. Și iată că, după un program de muzică de dans, printră o asemenea transmisie.

„Dragi prieteni! I sîntem zguduți de cele ce vi s-au întîmplat și bucuși că toate s-au terminat cu bine. Recomandăm încetarea transmisiunilor pentru două luni de zile. Pentru derutarea cecăștilor, chemați-ne după trei minute, iar noi nu vă desigur, răspuns din partea noastră.”

Urmară lungi zile de păetiseală. Printre altele, Peterson

Pe la sfârșitul lui iulie, Peterson insistă să-l vadă pe B.

1. The first part of the paper is devoted to a review of the literature on the topic. It starts with a general overview of the field, followed by a more detailed discussion of the specific issues raised in the title. The author then presents his own findings, which are based on a series of experiments. Finally, he discusses the implications of his results and offers some suggestions for further research.

mentul în care va ajunge în Riga. În caz că va fi necesar, prinde el se angajează să susțină că a trecut la comunism pentru a nu fi rădăcinar.

După plecarea lui Peterson, detașamentul schimbă imediat locul de stare, pentru mai multă siguranță.

La începutul lunii septembrie, Budris convocă o şedinţă comună cu toţi letonii care „activau în libertate”. În pădure s-au adunat reprezentanţi ai tuturor grupurilor etnice care trăiesc în Letonia.

Vărs și Iale fără prudență a căutat să se conecteze cu grupul de spionaj sovietic cu destinația în România pentru a stabili contactul cu mișcarea naționalistă ilegală de aici.

La sfârșitul întrevederii, Vilks își dădu seama că delegații naționaliștilor din provincii sînt împotriva guvernului burghez leton care se alcătuisese în Anglia și trăia sub oblăduirea marelui său. Conducătorii Letoniei vor trebui să fie cei de aici, nu emigranții! Vilks trebui să recunoască faptul că pretențiile erau îndreptățite.

Dumneata ce crezi, Vilks? îi întreabă Budris. Vor
englezii să continue operația în astfel de condiții?

Sigur că da! Și apoi, eu v-am făcut o bună propagandă în Apus. Englezii sînt încințați că au dat de o pistă altă de bună. Veți fi rampa de lansare a spionilor pe care îi pregătesc eu în țara noastră.

În douăzeci și cinci septembrie totul fu gata pentru plecarea lui Vilks și Lidums în Occident.

În aceeași zi, în tabără sosi Budris, care înmână ultimele documente lui Lidums : scrisoarea către Silais și o nouă dare de seamă asupra situației din Letonia.

După ce Lidums luă în primire cele două documente, Budris își desfăcu rucsacul, scoase din el două pachete destul de mici și le așeză pe masă, spunând solemn :

— Ai aici darurile din partea noastră. Acesta este pentru domnul Ștefan Bocu, cel care a scris și a tăiat această trusă pentru scris, din granit roșu. Și acesta e pentru domnul Constantin Zăvoianu, cel care a tăiat și a sculptat acest cadou dintr-un material foarte scump probabil, în care sclipără, ca

Seara, întregul detașament ieși să-l conducă o parte din

La douăzeci și opt septembrie, Lidums, Vilks și Graf se

Colonelul se uită atent la el și spuse:

— Ridică în picioare.

— Da, zdravăn, cu ochii ageri.

— Continuă, continuă!

— Il îmbărbătă Balodis. Stenograma

patrolă? cont nuă Balodis.

— Fiindcă m-am gândit că poate nu numai pe mine mă au în vedere și dacă nu le-aș fi răspuns, ar fi păcat desigur. Iar eu n-aș mai fi putut să fac nimic...

— Adică n-ai mai fi putut să-l ajuți? întrebă pe neașteptate ofițerul care asista la discuție.

— Vă rog să nu vă bateți joc de mine! spuse întunecat Priede. Am vrut să fac exact ceea ce am și făcut: să vin la dumneavoastră.

Auzind că oaspeții au fost nevoiți să-l trimită pe Priede în căutarea unei locuințe, Balodis spuse gânditor:

— Da, să găsești în Riga o locuință pentru trei oameni nu-i lucru ușor! Apoi îi spuse ofițerului de serviciu:

— Sunați-l pe Slutkis și întrebați-l dacă nu are la dispoziție o casă în care ar putea locui un timp cei trei!...

— Casă pentru cine? Pentru ei? Priede privea la Balodis cu ochul cit cepele. Dar lor nu le trebuie așa ceva, ci închisoare. V-am spus doar că sînt de primejdioși!

Între timp, ofițerul îl sună pe Slutkis și află că exista o asemenea locuință, proprietatea unui pensionar. Bătrînul locuia într-o casă mică, dar confortabilă, cu o grădină frumoasă.

— Priede, eu zic să mergem să vedem viitoarea locuință.

— Eu? Priede încă nu-și venise în fire. Nu! Au să mă impuște!

— Dar dacă au să-ți impuște soția sau, poftim, au să mă impuște pe mine ori pe altul, o să fie mai bine? O să-ți fie

mai ușor? Da a adăugat o dată în vorbă tîrziu și a sărit să se creadă și acum.

— Dar trebuie arstat! exclamă desperat Priede.

— Dacă ar fi chiar așa de simplu, da! Balodis dădu din cap. Dar dacă după ei au să vină alții la fel? Și dacă aceia vor nimeri la o persoană care să...

— Aici, în țară la noi? spumegă Priede.

— Și tu doar ești totdeauna în țară cum bine ai zis, și totuși niciodată n-ai venit să ne spui cînd ai ieșit din țară și unde ai fost.

— Eu nu sînt spion! strigă Priede.

— Atunci de ce „oaspeții” au venit chiar la tine? Din ce cauză te socotesc activ?

— Numai Silais e de vină! El m-a vindut atunci englezilor.

— Ei, vezi... Și o să trebuiască să mai rămîi încă multă vreme în „activul” lui Silais. Acesta e ajutorul pe care-l așteptăm noi de la tine.

— Am înțeles... răspunse Priede întunecat.

— Ei, atunci, să mergem! îl îndemnă cu înăște în glas Balodis.

2

Balodis ajunsese acasă tîrziu. Schimbă cîteva vorbe cu fiul său și se hotărî să cheme neapărat Moscova la telefon, pentru a-i raporta generalului Golubev pătania lui Ianis.

Pavel Mihailovici Golubev îl însoțise pe Balodis la aeroport atunci, demult, în timpul războiului, cînd a plecat în misiune cu Ianis. Apoi, aceștia căzuseră amîndoi prizonieri și intrasera în stăpînirea celui Silais, care acum lucra în slujba englezilor.

Generalul își aminti de întîmplarea aceea care dăduse mult de furcă comandamentului sovietic. Problema îl interesa foarte mult, fiindcă se lega perfect de alte informații ale lui în legătură cu „planul de largă pătrundere” a spionilor englezi în țara sovietică.

Generalul-colonel Golubev sosi cu avionul la Riga în ziua de opt noiembrie. La aerodrom îl aștepta Balodis.

— Ei, ce-i cu oaspeții noștri? îl întrebă zîmbind Pavel Mihailovici.

— Se odihnesc, răspunse scurt Balodis.

La ședința care avu loc la numai cîteva ore de la sosirea sa, Golubev, după ce ascultă părerile celorlalți, propuse:

Teodor Kurlis, așa cum îl chemase până îndelungise din Letonia. Lauda că se transisese acasă, la nevastă și copii. Trăia însă veritabil de anume rol jucat de acest Kurlis în conducerea poliției din Madona, unde lucrase înainte.

...Dar nu de Lauva le ardea lor acum, ci de ceilalți doi, care, la ora aceea, întorceau pe o parte și pe alta biletul lăsat de acesta la plecare.

Inspăimântați de gestul lui Lauva, deși acesta îi asigurase în bilet că nu-i va denunța, Vilks și Egle alergaseră direct acasă la Priede. Noroc că aveau încredere în sfaturile acestuia, pentru că altfel ar fi fugit care încotro și ar fi trebuit răscolită toată Riga, dacă nu și toată Letonia, pentru a-i prinde. Dar Priede, care nu se lăsa impresionat de nimic, se gândea la "șarjă" și de astă dată.

La Priede, în camera lui, erau acum doi oameni, unul din ei era un bărbat cu niște indivizi suspecti. Încurcată treabă...

Iar Priede... Priede îl bate toată ziua la cap pe Balodis. Îi e teamă că din cauza acestei afaceri își va distruge căminul la care trăiește. Priede îl bate toată ziua la cap pe Balodis. Îi e teamă că din cauza acestei afaceri își va distruge căminul la care trăiește.

cu capul în nori de la o vreme. Priede îl bate toată ziua la cap pe Balodis. Îi e teamă că din cauza acestei afaceri își va distruge căminul la care trăiește.

indrepta agale spre biroul lui Balodis. Priede îl bate toată ziua la cap pe Balodis. Îi e teamă că din cauza acestei afaceri își va distruge căminul la care trăiește.

— August Ivanovici, îl întreabă el după ce se așază confortabil pe un fotoliu sub ce nume vă cunoșteau naționaliștii de spionaj nemțesc și, implicit, Silais?

— Balodis.
— Și sub ce nume vă cunoșteau naționaliștii?
— Budris.

— Ei, kungs! Budris, n-ar fi cazul să te întorci, oricât ți s-ar părea de ciudat, în pădure, pentru un timp? Întreabă generalul.

— Da, kungs! Budris, n-ar fi cazul să te întorci, oricât ți s-ar părea de ciudat, în pădure, pentru un timp? Întreabă generalul.

¹ Domniule (în limba letonă — NT)

cu figura ei bună și dragă, și nu i mări Arvid. Acum asta ar însemna să se ascundă de ai săi, de prietenii lui cei mai apropiați. Ce vor crede ei, când nu va mai fi de casă? Și ce se va întâmpla la întoarcere? Și, va juca rolul, va da naștere în casa lui Magda? Priede îl privea din străzile Rîi.

— Vă asigur, Pavel Mihailovici, spuse el.

— Trebuie să-ți aduni foștii partizani și să va amenajați o tabără în pădure, spuse cu glas vesel generalul. Îți amintești din război atunci?

Balodis zâmbea, dar nu i răspundea. Priede îl privea pe foștii lui tovarăși de luptă, pe care îi cunoștea și simțea în ei o anumită încredere. Priede îl privea pe foștii lui tovarăși de luptă, pe care îi cunoștea și simțea în ei o anumită încredere.

— August Ivanovici, îl întreabă el după ce se așază confortabil pe un fotoliu sub ce nume vă cunoșteau naționaliștii de spionaj nemțesc și, implicit, Silais?

— Balodis.
— Și sub ce nume vă cunoșteau naționaliștii?
— Budris.
— Ei, kungs! Budris, n-ar fi cazul să te întorci, oricât ți s-ar părea de ciudat, în pădure, pentru un timp? Întreabă generalul.

— Da, kungs! Budris, n-ar fi cazul să te întorci, oricât ți s-ar părea de ciudat, în pădure, pentru un timp? Întreabă generalul.

Pavel Mihailovici îl întreabă:

— Prietere, văd că vă place să vă ascundeți în pădure?

— Da, kungs! Budris, n-ar fi cazul să te întorci, oricât ți s-ar părea de ciudat, în pădure, pentru un timp? Întreabă generalul.

— Da, kungs! Budris, n-ar fi cazul să te întorci, oricât ți s-ar părea de ciudat, în pădure, pentru un timp? Întreabă generalul.

— Vă amintiți de bucătarul de vas, care ne gătia nouă la Madona?

— A, Koh! Dar e bătrîn!

Cred că e mai bine dacă vă ascundeți în pădure, decât să vă ascundeți în casa lui Magda. Priede îl privea pe foștii lui tovarăși de luptă, pe care îi cunoștea și simțea în ei o anumită încredere.

panoul. Iar de ultimele plăgi ale războiului. Și totuși că astăzi
sunt deosebiți de ceilalți din punct de vedere al timpului, dintr-o parte.

— Permiteți-mi o întrebare, tovarășe colonel, se ridică
unul dintre ei. Despre ce este vorba de o debarcare sau de
ce altceva?

— La ce vă gândiți? Colonelul, dar despre asta
să știți că am pe mine. Din nou, eu sunt din mîna
ucigasul ăsta!

Niedre lăsă involuntar capul în jos.

— E vorba, într-adevăr, de o debarcare a trei spioni din
Anglia, continuă colonelul. Unul s-a predat singur, iar cei
lalți doi, n-o să credeți, vor neapărat să ia legătura cu o bandă
și să acționeze și ei în pădure.

Toți izbucniră în ris. Rise chiar și colonelul, deși se stră-
dulse să-și păstreze o mină serioasă.

— Așa că, vă întreb: putem să le prezentăm o bandă?

Toți se priviră în tăcere.

— Vom sta doar câteva zile sau va trebui să-i prindem
în flagrant cu radioemittătorul? Întrebă Linis.

— Mă tem că treaba e mult mai serioasă decît i se pare
lui Linis, spuse colonelul. Aceștia trei au fost trimiși ca avan-
garda. Unuia dintre șefii spionajului englez i s-a năzărit să
erouască prin Letonia drum larg spionilor pregătiti pentru
Uniunea Sovietică. Pentru început i-a trimis pe aceștia să

— Ei bine, colonel, dar dacă ei sunt în pădure, cum
să-i găsim? Colonelul, dar despre asta
să știți că am pe mine. Din nou, eu sunt din mîna
ucigasul ăsta!

Un an în pădure! Acum, cînd fiecare se bucura de tihnă
fără nimeni să-l deranjeze. Fetele tuturor se înegurară. Pe
unul dintre ei, colonelul, dar despre asta
să știți că am pe mine. Din nou, eu sunt din mîna
ucigasul ăsta!

— Ei bine, colonel, dar dacă ei sunt în pădure, cum
să-i găsim? Colonelul, dar despre asta
să știți că am pe mine. Din nou, eu sunt din mîna
ucigasul ăsta!

Toți se întoarseră spre pictor. În camera, fiecare
Fiecare mai păstra cîte un desen lăsat de mîna de Vera
Ba un portret statat în creion, ba un mic studiu de natură
în lăcră totuși nu înțelegeau de ce temeră el să se
vor să intre iar în pădure? Timpul se dusese, dar
în război erau expuse în atîtea experimențe.

Colonelul se ridică de la masă:

— Ei, prieteni, la treabă! Mîine veți veni iarăși la mi-
pentru instrucțiuni. Dacă Grif nu va veni, să-l
lăsați în a în bună stare. Veți veni să-l
să-l. Avem sintetă liberă. În ceea ce privește
să-l. Avem sintetă liberă. În ceea ce privește
să-l. Avem sintetă liberă. În ceea ce privește

— Totuși, în lumea asta, să-l vorbesc. În ochi le soli-
pau să-l. Avem sintetă liberă. În ceea ce privește

— Ei bine, colonel, dar dacă ei sunt în pădure, cum
să-i găsim? Colonelul, dar despre asta
să știți că am pe mine. Din nou, eu sunt din mîna
ucigasul ăsta!

Operațiunea „Marea de chihlimbar” căpătase deja contururi
clare.

A doua zi Balodis conduse detașamentul în pădure. În
seara Grif conduse o rață prin pădurile de pe malul lacului
Engure și găsise, într-adevăr, un buncăr încă în bună stare.
— Trebuie să se păstrase pînă și soba meșterită dintr-un butoi de
— Trebuie să se păstrase pînă și soba meșterită dintr-un butoi de
— Trebuie să se păstrase pînă și soba meșterită dintr-un butoi de

De la drum, are în vedere pe
— Trebuie să se păstrase pînă și soba meșterită dintr-un butoi de

Nu departe de locul unde acestea fură descărcate din ca-
mionul trimis de Balodis găsiră o scorbură care putea juca
foarte bine, de acum încolo, rolul de „cutie poștală”. În felul
— Trebuie să se păstrase pînă și soba meșterită dintr-un butoi de

- Ce vom face mai departe ?
- O să trebuiască să treceți în locurile de iernare...
- E necesar să-i mai ținem încă șase luni ?
- Trebuie
- Dar dacă englezii nu-l cred pe Vilks ?
- Tot ce e posibil. Sînt destul de deștepți ca să se descurce

de o cursă. De aceea le și acordam atîta vreme pentru verile care. Acum sînt furtuni pe mare, așa că timpul unor eventuale debarcări a trecut. Totul rămîne pentru la primăvară. Între timp, cei din detașament se vor împrăștia pe la casele lor, iar tu și Delinș veți rămîne împreună cu spionii. Voi alege un cătun mai ferit și-ți voi comunica adresa. Cum se răcește vremea, o luați într-acele.

- Pentru toată iarna ?

Balodis înțelese foarte bine starea de spirit a tovarășului său, dar asta era situația. Așa că continuă ca și cum n-ar fi auzit nimic :

- Ai grijă însă ca atunci cînd le dai drumul oamenilor să nu se ducă la spionii lor. Și scrie acasă că o să treci curînd pe acolo, pentru două-trei zile.

nească bună îl va ajuta să se vindece mai repede.

De anul nou, englezii și-au dat seama că au pierdut din scopul trimiterii lor mai departe, în nord, iar acesta ră-
mîndu-se în urmă.

ră încuviințarea

De ce crezi că-a făcut asta ?

Cred că din cauza bolii

după această discuție, Balodis plecă la M... pentru a se consulta cu Pavel Mihailovici.

În gh... Vilks transmisese prin Delinș o rată... în care se plîngea că e grav bolnav și că dorește să fie re-

la jumătatea lui februarie. Delinș primise radiogramă de la Vilks din Londra în care... în prezența lui Vilks... el vor lua de acolo, dar întrebau pe cine va lăsa acolo. În... mai doreau ca acesta să fie însoțit de un... reprezentant de-al lui Budris.

Vilks era în culmea fericirii și-i promisese lui Lidums că va pune pe el ca însoțitor. Dealtă... Lidums prim, cu destulă... care urma să rămînă... dreptul înnebunit de furie

O a doua radiogramă le cerea să se pregătească pentru... Vilks și a lui...

treburile precipitîndu-se, trebuia să... Lidums solicită de urgență o întrevvedere cu Balodis, alias Budris. Se întîlniră noaptea tîrziu, în casa unui sătean. A doua zi urma să sosească generalul la Riga, iar de acolo avea să vină direct la ei.

Generalul sosi abia la amiază, direct de la aerodrom. Îl luă pe Vilks de cupă umeri, îl scutură... vorbească. Vetra știa că Pavel Mihailovici era la curent cu toate acțiunile lor, așa că spuse doar atât :

— Spionajul englez i-a propus lui Vilks să înceapă pre-... pentru plecarea pe mare... un reprezentant al „luptei ilegale“ letone

- La ce dată a fost fixată întîlnirea ?
- Între douăzeci și patru aprilie și patrusprezece mai
- Nu sînt prea grăbiți : remarcă generalul. Nu e cumva vorba de o festă pe care vor să ne-o joace ? Cînd sînt la noi nopțile mai întunecoase ?

Balodis scoase un calendar de buzunar și-l răsfoi :
— Lună nouă avem de la data de patru aprilie, lună în primul pătrar de la unsprezece aprilie, lună plină de la douăzeci aprilie, iar lună în ultimul pătrar de la douăzeci și șapte aprilie.

- Le-ați indicat un posibil punct de debarcare ?
- Da, acum două săptămîni.
- Ați luat măsuri pentru paza aceluia loc ?
- N-am luat măsuri deosebite, dar locul a fost indicat numai după o convorbire prealabilă cu grănicerii.

— Da, în aceeași radiogramă și apoi într-o scrisoare... a fost pus sub observație.

— Total e în ordine. Eu cred însă că...

spuse generalul încuiat.

...Vei a
slmtea parcă el vinovat de îndoielile generalului.

Acesta răspunse gânditor :

— Englezii se socoteau cîndva regii spi...
a-și menține influența asupra imenselor teritorii...
aveau sub control. foloseau întotdeauna două tactici ce
completau în mod fericit : una frontală, prin care căutau
apropie de persoane nemulțumite din cine știe ce pricină de
lumea din jur, și alta lăaturalnică, prin care făceau
persoanelor respective. Nu cred că și-au schimbat firea, așa c
s-ar putea ca și în cazul nostru să încerce să-și verifice agent
adică pe Vilks, și, în același timp, și detașamentul nostru din
lădi re

— Nimic altceva decît să așteptăm pînă la douăzeci și
patru aprilie cel puțin. Care dintre voi va pleca cu Vilks ?

— Eu.

Vetra privi îngrijorat spre general și spuse :

— Colonelul Balodis știe deja că Vilks ține neapărat ca eu
să fiu însoțitorul lui.

— Perfect. Dar îți dai seama cîtă răspundere apasă astu-

ce-ar face oricare altul care-ar merge în locul

lucru pe care nu l-ar face pentru altul

— Și poți...

— În război se dau rar concedii...

Generalul privi spre Balodis și apoi spuse :

— Recomand...

Dar iată că se întîmplă și lucrul cel mai important : engle-

începură să-și îndeplinească promisiunile

începuse deja să se întunece, numai farul Ujav își trimitea

laseră un telefon. Magazia fusese transformată într-un punct

introducă în Letonia un nou grup de spioni, dar pe neașteptate
și fără să-l avertizeze pe Vilks. De aceea întărise paza în toate

...de prădare...
...de prădare...
...de prădare...

mic vas pescăresc, aflat în larg, semnală că a văzut un cucer sub pavilion suedez.

Generalul, după ce primi radiograma, spuse :

— S-ar putea să fie Larsen-S. Dacă n-ar avea la bord spioni, nu văd ce-ar căuta pe aici.

Radiolocatoarele interceptară vasul. Acesta intrase în teritoriale. Patrurile grănicerești ar fi putut tăia calea de retragere a lui Vilks, dar nu au putut, fiind prea mult preveniți de încărcătură pe care acesta urma să o lase pe mal. Curios însă că englezii nu-l preveniseră pe Vilks să se pregătească de plecare.

„Larsen-S” se opri la două mile de țărmul sovietic, apoi se întoarse și o luă spre larg.

— Ce credeți, Pavel Mihailovici ?

— Lucrurile sînt destul de limpezi. Cel puțin așa îmi par.

De-a lungul țărmului, în jurul lui Vilks, erau acum douăzeci și cinci de oameni. În barcă sînt patru oameni, li anunță radistul. Nu sînt nici un bănuț de spionaj. Căci, dacă ar fi fost așa, nu s-ar fi putut afla de la un om că sînt acolo.

— În barcă sînt patru oameni, li anunță radistul. Nu sînt nici un bănuț de spionaj. Căci, dacă ar fi fost așa, nu s-ar fi putut afla de la un om că sînt acolo.

Radistul continuă :

— Debarcă, Descarcă barca. Au adus foarte multe lucruri. Acum îngroapă barca și șterg urmele.

După ei, se despărțiră în două grupe și urmăritorii.

Afară deja se crăpa de zăă. Când primele vești referitoare la grupul de spioni, care se îndreptau de-a lungul Ventei. Pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

De-a lungul Ventei, pe loc deschis, nu se putea pierde din ochi. Așa că sînt buni la treabă.

— Eu o să...
nesc. Am auzit că e foarte apreciat pe acolo, spuse Balodis.
Acesta întâlnire putea fi ultima în crea ce-l privea pe Viktor.
fi suprimat: un cuțit în spate, un glonte sau un...
va fi descoperit.

— Ei, Viktor Fedorovici, e timpul să ne luăm rămas bun
spuse generalul Pavel Mihailovici și se ridică.

Însoțească până la ascunzătoarea lui Vilks, ca să stea de vorbă
cu acesta înainte de plecare.

Generalul Eggers telefonă la Riga și ordonă să fie aduse
cadourile.

Pavel Mihailovici rămase singur. Încercă să citească o

când l-au sfătuit pe Vilks să se îndrepte c

„mișcării de, ale letone” cu ajutorul suedezilor, care adă

varianta cu peninsula Gotland. Au

găsească barca pe mare. Dacă însă
mai englezi vor fi nevoiți.

vor veni după nepreluțitul lor Vilks și după Vetra
Adonțind de la

Pe la miezul nopții într

zece mai, la ora do

de minute v
apăs. În bar a v
m. Vetric
de la m. Aici p
de de bit de dila

...a să deși veți despre...
...a de spre d m...
...a luma se p...
...a m...
...a n...
...a s...

...a deși veți despre...
...a de spre d m...
...a luma se p...
...a m...
...a n...
...a s...

...a deși veți despre...
...a de spre d m...
...a luma se p...
...a m...
...a n...
...a s...

Răspunsul la radiograma lui Bars fu adus de Balodis. En-

Fii atenți, e posibil ca situația să fie primejdioasă.

...a deși veți despre...
...a de spre d m...
...a luma se p...
...a m...
...a n...
...a s...

Capitolul I

1

— Așa reușește, domnule! — zise el, — și văd că nu vă
bărbos. Ei, și Vilks îl salută din nou. După aceea, el se
bordul bărcii și aceasta porni imediat.

Cuterul apărui pe neașteptate în fața lor, din întuneric.
Vilks și el se bărbosă de cuter că a fost o zi și puțin. După aceea,
Vilks și matrozii de pe bord le ajută pasagerilor
pe vas. Comandantul cuterului se apropie de
— miș și-i spuse solemn, întinzându-i mina :

— Salut reprezentanții Letoniei libere !

Lidums se străduiește atât de bine să-și exprime bucuria
de a fi de mână, în comandă. El se apropie de
rere și când ajunse la Vilks îl salută fără entuziasm. Apoi se

— Helmut Klose ! Vă rog să mă iertați că nu vă pot
oferi mai mult confort, dar acesta este un vas de război. La
larmă însă vi se va face o primire mai frumoasă. Poștiți în

Lidums pași sigur de sine în urma comandantului. Vilks

— Așa reușește, domnule! — zise el, — și văd că nu vă
bărbos. Ei, și Vilks îl salută din nou. După aceea, el se
bordul bărcii și aceasta porni imediat.

— Helmut Klose ! Vă rog să mă iertați că nu vă pot
oferi mai mult confort, dar acesta este un vas de război. La
larmă însă vi se va face o primire mai frumoasă. Poștiți în

...și goli în liniște paharul.

...se grăbi să bea, ci întinse paharul lui Vilks.

...isnuise de băuturile tari.

...pahar, pe care-l savură îndelung.

...te. Când se întoarse, spuse

...mele care au mai rămas de la debarcarea pe mal. De data asta, totul a mers strună!

Lidums ieși împreună cu Vilks pe punte. Răsărise soarele. Klose se afla pe punte de comandă. Cutterul înainta cu o viteză neobișnuit de aproape cincizeci de mile pe oră. Klose, văzându-l pe Lidums, îl invită lângă el. De pe puntea de comandă, cutterul se vedea în întregime. La cîrmă se afla un aparat care, la nevoie, producea o perdea de fum; lângă el, erau fixate două mizeuri. Așuri, stăteau de strajă doi matrozi nemți, cu automate de marcă englezească.

Drept în fața lui Lidums se afla ecranul unui radiolocator. Acum era închis, ceea ce dovedea că se aflau departe de linia obișnuită a vaselor comerciale. Toți nemții erau îmbrăcați în uniforme negre, fără nici un fel de semne distinctive, în afară de șepcile cu cocarde, care arătau că făceau parte din forțele maritime militare engleze.

Undeva, dedesubt, se aflau cabina căpitanului și încăperile echipajului de bord, radiogoniometrul și radiosonda.

Întreg cutterul, cu tot ce se afla pe el, era vopsit într-o culoare cenușie, asemănătoare cu culoarea apei.

— Vă place? îl întreabă Klose.

— Da, recunosc Lidums.

— Și mie, rîse ironic Klose. Am luptat cu el pînă la capăt — iar acum fac același lucru, bineînțeles mai mascat.

— Dar sub alt steag, observă Lidums.

— Ideile și principiile pentru care lupt sînt însă aceleași. În acel moment, la cîrmă, unul dintre cei doi matrozi ținea steagul finlandez și arbora astul suedez. Lidums observă că va să treacă totuși granița unei alte țări. Într-adevăr, pentru un vas spion pavilionul protector este absolut necesar. Probabil că vasul posedă

...de asemenea steaguri, iar bănuiește căte
...operatiune la care participă nu avea
...era dintr-una care era de mare
...spuse că ar fi s-l lăsa
...ne așteaptă o să ne
...Va sta ascuns și va
...se potrivește în ca-
...Vilks

2

...cutterul „Larsen-S” intră, cu luminile de
...Vilks
...de la care
se luase stăruirea de camuflaj.

...pe punte se auză un tro-
...o
...de Lidums care
...o voce
foarte gravă:

— Mărele Marele John înțeleg să vă sînt în lumea
...de gînd

— Văd că este, Lidums!

— Mărele Marele John vă vorbesc de
...este Ka-

— De ce văd că poate păstra în continuare numele
— Atunci, Kazimir să fie, rîse Lidums.

— Așa vă vor numi toți prietenii dumneavoastră, rosti
englezul cu solemnitate.

— La fel cum vi se spune și dumneavoastră Mărele John?
il necăji Lidums cu veselie.

— Exact, răspunse John, cu un ton mai serios decît ar
fi putut fi.

— E o întrușare? îl întreabă Lidums să glumească mai
departe.

— Nu, un ordin, răspunse apru englezul.

În cabină mai intrară încă două persoane. Erau doi băr-
bați îmbrăcați civil, care se recomandă într-un mod destul
de ciudat. Primul, un tip cam de cincizeci de ani, înalt și slab,
spuse că e amiralul fictiv care se ocupase de coordonarea mi-
șcării executate de Klose, iar cel de-al doilea, încă tînăr, gras,

... M... .. S-las i. comunică lui I... ..
... M... .. sa-l vada Lidums zimb... ..
... .. de nationalistii leti...

Totul s-a schimbat în scurtă vreme, după toate prădările. Mackibin era un dușman de temut.

Mackibin era cel care se ocupa de aranjarea sa la
Soan și îi făcea să fie o fată foarte bună și
un fel de... în care acesta era
serviciului englez de spionaj și în funcție de fondul secret de
care dispunea,

Domnia F. v. r. n. a. d. n. ca să i vadă pe I.
m m r M. a. d. n. ca să i vadă pe I.

Împreună cu el sosit și Nora

Toți elevii școlii erau deja adunați în salon. Silais stră-

Într-o zi, așa cum era de așteptat, primul toast fu rostit de către
 domnul Florin, în cinstea și în sănătatea „credinței
 noastre în Dumnezeu”. După urcarea pe scenă a vor-
 ucător al naționaliştilor letoni,
 a devotatului său ajutor și re-

Toti se ridicară și paharele, iar apoi ținură cîte
s exprimasu admiratia față de curajul

it lui Markham ⁷⁴ - ⁷⁵ - ⁷⁶ - ⁷⁷ - ⁷⁸ - ⁷⁹ - ⁸⁰ - ⁸¹ - ⁸² - ⁸³ - ⁸⁴ - ⁸⁵ - ⁸⁶ - ⁸⁷ - ⁸⁸ - ⁸⁹ - ⁹⁰ - ⁹¹ - ⁹² - ⁹³ - ⁹⁴ - ⁹⁵ - ⁹⁶ - ⁹⁷ - ⁹⁸ - ⁹⁹ - ¹⁰⁰ - ¹⁰¹ - ¹⁰² - ¹⁰³ - ¹⁰⁴ - ¹⁰⁵ - ¹⁰⁶ - ¹⁰⁷ - ¹⁰⁸ - ¹⁰⁹ - ¹¹⁰ - ¹¹¹ - ¹¹² - ¹¹³ - ¹¹⁴ - ¹¹⁵ - ¹¹⁶ - ¹¹⁷ - ¹¹⁸ - ¹¹⁹ - ¹²⁰ - ¹²¹ - ¹²² - ¹²³ - ¹²⁴ - ¹²⁵ - ¹²⁶ - ¹²⁷ - ¹²⁸ - ¹²⁹ - ¹³⁰ - ¹³¹ - ¹³² - ¹³³ - ¹³⁴ - ¹³⁵ - ¹³⁶ - ¹³⁷ - ¹³⁸ - ¹³⁹ - ¹⁴⁰ - ¹⁴¹ - ¹⁴² - ¹⁴³ - ¹⁴⁴ - ¹⁴⁵ - ¹⁴⁶ - ¹⁴⁷ - ¹⁴⁸ - ¹⁴⁹ - ¹⁵⁰ - ¹⁵¹ - ¹⁵² - ¹⁵³ - ¹⁵⁴ - ¹⁵⁵ - ¹⁵⁶ - ¹⁵⁷ - ¹⁵⁸ - ¹⁵⁹ - ¹⁶⁰ - ¹⁶¹ - ¹⁶² - ¹⁶³ - ¹⁶⁴ - ¹⁶⁵ - ¹⁶⁶ - ¹⁶⁷ - ¹⁶⁸ - ¹⁶⁹ - ¹⁷⁰ - ¹⁷¹ - ¹⁷² - ¹⁷³ - ¹⁷⁴ - ¹⁷⁵ - ¹⁷⁶ - ¹⁷⁷ - ¹⁷⁸ - ¹⁷⁹ - ¹⁸⁰ - ¹⁸¹ - ¹⁸² - ¹⁸³ - ¹⁸⁴ - ¹⁸⁵ - ¹⁸⁶ - ¹⁸⁷ - ¹⁸⁸ - ¹⁸⁹ - ¹⁹⁰ - ¹⁹¹ - ¹⁹² - ¹⁹³ - ¹⁹⁴ - ¹⁹⁵ - ¹⁹⁶ - ¹⁹⁷ - ¹⁹⁸ - ¹⁹⁹ - ²⁰⁰ - ²⁰¹ - ²⁰² - ²⁰³ - ²⁰⁴ - ²⁰⁵ - ²⁰⁶ - ²⁰⁷ - ²⁰⁸ - ²⁰⁹ - ²¹⁰ - ²¹¹ - ²¹² - ²¹³ - ²¹⁴ - ²¹⁵ - ²¹⁶ - ²¹⁷ - ²¹⁸ - ²¹⁹ - ²²⁰ - ²²¹ - ²²² - ²²³ - ²²⁴ - ²²⁵ - ²²⁶ - ²²⁷ - ²²⁸ - ²²⁹ - ²³⁰ - ²³¹ - ²³² - ²³³ - ²³⁴ - ²³⁵ - ²³⁶ - ²³⁷ - ²³⁸ - ²³⁹ - ²⁴⁰ - ²⁴¹ - ²⁴² - ²⁴³ - ²⁴⁴ - ²⁴⁵ - ²⁴⁶ - ²⁴⁷ - ²⁴⁸ - ²⁴⁹ - ²⁵⁰ - ²⁵¹ - ²⁵² - ²⁵³ - ²⁵⁴ - ²⁵⁵ - ²⁵⁶ - ²⁵⁷ - ²⁵⁸ - ²⁵⁹ - ²⁶⁰ - ²⁶¹ - ²⁶² - ²⁶³ - ²⁶⁴ - ²⁶⁵ - ²⁶⁶ - ²⁶⁷ - ²⁶⁸ - ²⁶⁹ - ²⁷⁰ - ²⁷¹ - ²⁷² - ²⁷³ - ²⁷⁴ - ²⁷⁵ - ²⁷⁶ - ²⁷⁷ - ²⁷⁸ - ²⁷⁹ - ²⁸⁰ - ²⁸¹ - ²⁸² - ²⁸³ - ²⁸⁴ - ²⁸⁵ - ²⁸⁶ - ²⁸⁷ - ²⁸⁸ - ²⁸⁹ - ²⁹⁰ - ²⁹¹ - ²⁹² - ²⁹³ - ²⁹⁴ - ²⁹⁵ - ²⁹⁶ - ²⁹⁷ - ²⁹⁸ - ²⁹⁹ - ³⁰⁰ - ³⁰¹ - ³⁰² - ³⁰³ - ³⁰⁴ - ³⁰⁵ - ³⁰⁶ - ³⁰⁷ - ³⁰⁸ - ³⁰⁹ - ³¹⁰ - ³¹¹ - ³¹² - ³¹³ - ³¹⁴ - ³¹⁵ - ³¹⁶ - ³¹⁷ - ³¹⁸ - ³¹⁹ - ³²⁰ - ³²¹ - ³²² - ³²³ - ³²⁴ - ³²⁵ - ³²⁶ - ³²⁷ - ³²⁸ - ³²⁹ - ³³⁰ - ³³¹ - ³³² - ³³³ - ³³⁴ - ³³⁵ - ³³⁶ - ³³⁷ - ³³⁸ - ³³⁹ - ³⁴⁰ - ³⁴¹ - ³⁴² - ³⁴³ - ³⁴⁴ - ³⁴⁵ - ³⁴⁶ - ³⁴⁷ - ³⁴⁸ - ³⁴⁹ - ³⁵⁰ - ³⁵¹ - ³⁵² - ³⁵³ - ³⁵⁴ - ³⁵⁵ - ³⁵⁶ - ³⁵⁷ - ³⁵⁸ - ³⁵⁹ - ³⁶⁰ - ³⁶¹ - ³⁶² - ³⁶³ - ³⁶⁴ - ³⁶⁵ - ³⁶⁶ - ³⁶⁷ - ³⁶⁸ - ³⁶⁹ - ³⁷⁰ - ³⁷¹ - ³⁷² - ³⁷³ - ³⁷⁴ - ³⁷⁵ - ³⁷⁶ - ³⁷⁷ - ³⁷⁸ - ³⁷⁹ - ³⁸⁰ - ³⁸¹ - ³⁸² - ³⁸³ - ³⁸⁴ - ³⁸⁵ - ³⁸⁶ - ³⁸⁷ - ³⁸⁸ - ³⁸⁹ - ³⁹⁰ - ³⁹¹ - ³⁹² - ³⁹³ - ³⁹⁴ - ³⁹⁵ - ³⁹⁶ - ³⁹⁷ - ³⁹⁸ - ³⁹⁹ - ⁴⁰⁰ - ⁴⁰¹ - ⁴⁰² - ⁴⁰³ - ⁴⁰⁴ - ⁴⁰⁵ - ⁴⁰⁶ - ⁴⁰⁷ - ⁴⁰⁸ - ⁴⁰⁹ - ⁴¹⁰ - ⁴¹¹ - ⁴¹² - ⁴¹³ - ⁴¹⁴ - ⁴¹⁵ - ⁴¹⁶ - ⁴¹⁷ - ⁴¹⁸ - ⁴¹⁹ - ⁴²⁰ - ⁴²¹ - ⁴²² - ⁴²³ - ⁴²⁴ - ⁴²⁵ - ⁴²⁶ - ⁴²⁷ - ⁴²⁸ - ⁴²⁹ - ⁴³⁰ - ⁴³¹ - ⁴³² - ⁴³³ - ⁴³⁴ - ⁴³⁵ - ⁴³⁶ - ⁴³⁷ - ⁴³⁸ - ⁴³⁹ - ⁴⁴⁰ - ⁴⁴¹ - ⁴⁴² - ⁴⁴³ - ⁴⁴⁴ - ⁴⁴⁵ - ⁴⁴⁶ - ⁴⁴⁷ - ⁴⁴⁸ - ⁴⁴⁹ - ⁴⁵⁰ - ⁴⁵¹ - ⁴⁵² - ⁴⁵³ - ⁴⁵⁴ - ⁴⁵⁵ - ⁴⁵⁶ - ⁴⁵⁷ - ⁴⁵⁸ - ⁴⁵⁹ - ⁴⁶⁰ - ⁴⁶¹ - ⁴⁶² - ⁴⁶³ - ⁴⁶⁴ - ⁴⁶⁵ - ⁴⁶⁶ - ⁴⁶⁷ - ⁴⁶⁸ - ⁴⁶⁹ - ⁴⁷⁰ - ⁴⁷¹ - ⁴⁷² - ⁴⁷³ - ⁴⁷⁴ - ⁴⁷⁵ - ⁴⁷⁶ - ⁴⁷⁷ - ⁴⁷⁸ - ⁴⁷⁹ - ⁴⁸⁰ - ⁴⁸¹ - ⁴⁸² - ⁴⁸³ - ⁴⁸⁴ - ⁴⁸⁵

la prietenul său Budria și apoi...

...proasă ce i-o făcuse.

Iar Lidia... tot timpul săgeți în di...

Liduma, Nora și domeniul

... car se timea ca si...

1. The first part of the document is a list of names and addresses, which appears to be a directory or a list of contacts. The names are written in a cursive script, and the addresses are listed below them. The list includes names such as "John A. Smith", "Mary E. Jones", and "Robert L. Brown".

...fata fumind fără in-

108 ... și stime în toate părțile și atingin-

... că Mackibin era prea prins în dosarele lui cu Lidums
... din Letonia, ca să mai observe ceva
... în general cam a releas întrebări pe care
... și Zarins. Lidums nu-și „înbunătățește” în nici un fel
... dar, amintindu-și spusele lui Silais pretins „când
... despre războiul „atoritorilor” a lui” ca regulă
... na i-a permis să-l dea pe Buds în această
... din armata lui, și Silais în ajutor, atrăgând
... ia șefului asupra sa cu darul pe care i l trimisese Buds
... și Lidums scapa de corvoada
... la întrebările minuste ale lui Mackibin

Rămas singur, Lidums cugeta la schimbarea situației sale.

Rămas singur, Lidums cugeta la schimbarea stărilor sale. Dacă ar mai fi avut ceva banuși în casa sa, ar fi putut să-și cumpere o casă în oraș, să-și găsească o altă cale de existență. Dar nu mai avea nimic. De acum înainte, gîndea el, au să urmeze o viață de sărăcie și de lăcomie. Pentru mine, Cu-

De acum înainte, gîndea ei, a doua cinzeci
de ani de viață erau cîntecul fetei fetei pentru mine. Cu
toate că era mult cîntec și că bătrînul, prezînt, cu auz
bun, va fi preț de un om! Englezii le plac ca

...a fost un om va fi prelat in o anumita Engleza si de plac ca
...a i apasat si perseverenți iar de prez lent probabil ca
...a fac d blamite si nu mai astaptă nimic tan ce la el
...a de de zece si sase decembrie, Lid mo fi invitat

În ziua de duminică, 15 iunie decembrie, Ladislav îl invită
pe Zoltan Zaras. Urma să vină alături de Samuyl, unul dintre
emigranții leșeni, fost mare fiu de sat, care avea la portofoliu
o nepoată, al cărei tată în căsătorie a lăsat o arădărie cu

După o masă sărbătorească, se trezi, împreună cu alți bărbați, invitat să se retrasă în cabinetul lui Zaras. S. Iadim

bat, invitat, se retrăsese în cabinetul lui Zărnescu. Iadim
avea principul că, înmormoze călăra „prezidentului” raportu
m, Badra la care muncă se, împreună cu acesta, nept, de
ridicula, ate se plimbăse desigur, prin mări-mări, fuses

Zău, de atunci mapa cu rapoartele își puse ochelarii și se cufunda în citirea lor. Cum termină o pagină, îi dăde

— De necrezut ! Să poți face o astfel de lucrare în con-

— De necrezut ! Să poți face o astfel de lucrare în condiții legale ! Badris e un tip de-a dreptul genial ! Câtă conștiință și câtă ascuțime a minții reflectă acest raport ! E o adevărată lucrare științifică ! E interesant de știut cum ai reușit să

ra'a lucrare științifică ! E interesant de știut că ai reușit să
alcătuiți acest material atât de bine documentat !

... au hotărât că portofoliile în guvern vor fi reparti-

— Dar dacă cei doi au mărturisit că împreună cu
mai fost debarcați și alții? Înseamnă că cekiștii se
ceasul morții căutându-l pe Budris. Mai grav este
lucrurile stau așa, acum cekiștii cunosc secretul
să reinnoim legăturile noastre cu Baltica...

Lidums întreabă cu fereală:

— O să trebuiască să-l văd din nou pe Mackibin, nu-i așa?

rința lui de a asculta o expunere despre victoriile obținute
activității de subminare într-un eveniment...

Ideea îi plăuse foarte mult lui Mackibin. Întrebarea
înădă...

— A, crezi că englezilor le pasă prea mult de Tom și de
Nici vorbă...

ilide noi, spuse cu amărăciune Silais.
tot noi suferim consecințele, căci ne
am putea trage unele învățăminte
ta instructajului elevilor ar trebui
'i fost mai bine pregătiți, n-ar fi
în am fi putut și noi serba ca lumea

me îmi place singurătatea, spuse Lidums

Da! Așa, nou, Silais îi anunță pe Lidums că va
oaspeți, dar nu-i spuse căcine anume va veni. Oaspetele se
vedea... Marele John...
... Lidums însă...

— Nu credeți că de cînd am venit aici mîncăm de pomîni
banii din visteria regală?

— O, nu cred ei că visteria regală o să sîrăcească și din
jumitale, rise Marele John.

... Budris... plăcă pierdere...

... pătră aruncată în grădina...

... Marele John să glumească...

... dreptate, spuse marele Silais...

... se îndreptă, luînd pe mal...

... drept în...

... drept...

... drept...

... drept...

... drept...

După ce termină, bău o înghițitură de vin, constatînd cu

... dreptate...

... dreptate...

... dreptate...

... dreptate...

... dreptate...

... dreptate...

— Proastă glumă, dragă John, observă supărat Silais.

Și era pe bună dreptate, supărat. Cu „gluma” lui Marele
John punea sub semnul întrebării toată munca Secției „Nord”
care ținea de Serviciul de spionaj englez.

Lidums izbucni deodată în rîs. Silais și Marele John îl
pătră cu miare

Pe la jumătatea lui ianuarie, locuința lui

lupta dăsa pe teritoriul unui inamic

scumpe și cu un nuc frigider. Tot aici
toare, un cabinet de lucru și baie. Și
fără de schimb

astuia se ocupa de treburile gospodărești ale casei. O
în garaj la dispoziția lui

îmbi el, privindu-l fix pe Kazimir

dume izbucni în ris :

— Uite că despre asta n-am spus, într-adevăr, la nici o
an betă, nici chiar la ruși

— Să știi că noi n-avem nevoie de anchetele rușilor dacă
vrem neapărat să aflăm ceva, răspunse tot rând Marele

Lidums oftă și spuse cu un aer prefăcut :

— Ce să-i faci, va trebui totuși să iau câteva lecții
la mister Morris. Mașina tatălui meu a fost

Nora își dădea seama

Nora și Nora

va mai asista

La ce se referea

Mașina... rind, la sănătatea dumitale

Mașina... rind

Mașina... rind

Mașina... rind

Mașina... rind

Mașina... rind

Mașina... rind

Mașina... rind

Mașina... rind

Mașina... rind

Mașina... rind

Mașina... rind

Mașina... rind

Mașina... rind

înăi ceva cit de cit suspect, anunța-ne imediat. Și li dădu două
numere de telefon la care Lidums putea să sune la orice oră

luase din port pentru operația „Marea de chihlimbar”.

4

— Măcar, în Tâmpel meu, intră, și
ceea ce vă place, luați-vă dintr-o parte și
toate întreprinderile de seamă din Riga !

— Grozav ! Cum a reusit ?

ca trimite materiale și despre acestea. Printre altele amîn-

În situație, era de a semăna cât mai multă neîncre-

suportase, probabil, o strașnică săpuneală.

„Că nu observă nimic și-l întreabă, ca din

— Spune-mi, mister Rebane, Tom a dat vreo explicație
durează la prima... + + + + +

... Tom are o pr...

126

... să m-loum transferarea lor în detașamentul lui
... Consideră că sint niște oameni profund
... și că se vor fi de un real folos. Ne
... lui Peterson, pentru a cîștiga
crederea persoanelor respective și a prietenilor lor.

— Fu cred că mister Rebane

— Ei, ce zici, mister Rebane?

— Într-adevăr, interesantă propunere. Dumneata ce crezi,

torul lui Budris. Iar acum, chiar lucrătorii lui cer acest lucru. Ea consideră că pătrunderea unor persoane neverificate în

[illegible]

127

foarte bine echipat și înarmat de englezi, detașamentul lui Budris a, ca reprezentant, mister Karimur, se află în mijlocul nostru. Ce a reușit să facă acest detașament pînă acum? Nu mare lucru. Cu toate acestea Budris și ai lui susțin cu tărie că țara noastră și Letonia să se afle sub cîrmă lor. Nu cer prea mult în raport cu pașele servicii pe care le-au adus? Domnul Karimur susține că acțiunile de spionaj și de sabotaj pe care le-a făcut el și cei din detașamentul său, pot fi considerate foarte periculoase, ci chiar foarte periculoase! îl între-

— Nu, periculoase, ci chiar foarte periculoase! îl între-
— Nu, periculoase, ci chiar foarte periculoase! îl între-
— Nu, periculoase, ci chiar foarte periculoase! îl între-
— Nu, periculoase, ci chiar foarte periculoase! îl între-
— Nu, periculoase, ci chiar foarte periculoase! îl între-
— Nu, periculoase, ci chiar foarte periculoase! îl între-
— Nu, periculoase, ci chiar foarte periculoase! îl între-
— Nu, periculoase, ci chiar foarte periculoase! îl între-

— Vă rog să nu mă întrerupeți! spuse enervat Rebane.
— Continuați, mister Robert! îl îndeamnă binevoitor Mackibin.

În acest timp, ușa se deschise și cineva îi întinse Norrei un
bilet. El îl luă și îl citi. Era o telegramă de la Lidums.
Măcar, în sfîrșit, a venit! zise el în sine. Norrei se aplecă
lefel prin care îi ceru radiogramele lui Tom. Colonelul citi
biletul, încuviință din cap și iată că raportul transmis de Tom,
scris pe treizeci de pagini, se afla în fața lui Lidums.

Rebane, care își terminase expunerea, privi nemulțumit
spre Lidums, dar nu protestă.

Lidums, care era în picioare, avînd în mînă
cuvintele lui Budris din cea de-a doua parte a radiogramei pri-
mite de la Tom. Norrei îi promise că îl va citi.
— Vă rog să nu mă întrerupeți! spuse enervat Rebane.
— Continuați, mister Robert! îl îndeamnă binevoitor Mackibin.

Acum avea în față acele scrisori și putea să le studieze în
amănunț me.

După Rebane luă cuvîntul Mackibin, care, după ce se
duse la locul său, îi prezentă lui Tom, în numele
ton oficial căderea în Letonia a unui grup de spioni americani,
conduși de un oarecare Bromberg. Aminti, printre altele, că
în timpul căderii în Letonia a grupului lui Bromberg, el
era în Letonia și că el a refuzat să cedeze informații
zilor informațiile primite de la acesta.

Mackibin, care era în picioare, avînd în mînă
cuvintele lui Budris din cea de-a doua parte a radiogramei pri-
mite de la Tom. Norrei îi promise că îl va citi.

terse socialiste și a greseli în tot ce făcea. El era
Bromberg, desigur american, dar el era un
pregătirea acestor operațiuni de război.

În timp ce vorbea, Lidums stătea în picioare, cu
cîrului Bromberg. Lidums stătea în picioare, cu
mise de Tom. Multe dintre ele erau adevărate, unele
preau fi pur și simplu invenții ale lui Bromberg, unele
existența unor bombardiere pe care el le zărea în Letonia, datele despre
Nu mai încăpea nici o altă informație din sursele Letoniei
date false. De la Lidums se auzi un zgomot înăuntru,
măcar că sunt false. Adevărul îl ține în mînă, dar el
nu înțeleg.

Acum Lidums stătea în picioare, cu
Rebane nu-l va întrerupe. El era un
de cîrmă. Se află în fața lui Tom.
— Vă rog să nu mă întrerupeți! spuse enervat Rebane.
— Continuați, mister Robert! îl îndeamnă binevoitor Mackibin.

Sau, tot mai se străduia să analizeze una din cauzele pră-
dării socialului american.

El era un mare greșală a lui Bromberg constă în
faptul că americanii au subestimat capacitatea de apărare a
grupului lui Tom. Vilks arată că organele de securitate
sunt în stare să găsească orice informație.

Tom era un mare greșală a lui Bromberg constă în
faptul că americanii au subestimat capacitatea de apărare a
grupului lui Tom. Vilks arată că organele de securitate
sunt în stare să găsească orice informație.

— Eu nu cunosc condițiile în care a lucrat mister Brom-
berg în Letonia. El era un mare greșală a lui Bromberg constă în
faptul că americanii au subestimat capacitatea de apărare a
grupului lui Tom. Vilks arată că organele de securitate
sunt în stare să găsească orice informație.

— Eu nu cunosc condițiile în care a lucrat mister Brom-
berg în Letonia. El era un mare greșală a lui Bromberg constă în
faptul că americanii au subestimat capacitatea de apărare a
grupului lui Tom. Vilks arată că organele de securitate
sunt în stare să găsească orice informație.

unul singur prin cătunele îndolite, adevărat scutit de pe care a avut-o Gustav.

Acum voi... Tom și Adolf n-au dat absolut nici un semn de viață în toată această perioadă lungă de... mister Rebane... de pus cîteva întrebări: Lui mister Rebane... deloc curios faptul că Tom și Adolf n-au dat absolut nici un semn de viață în toată această perioadă lungă de... ce explică mister Rebane... de strigare a infirmilor... Tom să găsească... Budis? Dar, în trecut... zis, v-ați interesat oare, mister Rebane, unde au stat... aceștia în răstimpul celor două luni de tăcere?

Eu sînt convins că ei lucrează la ordinele cekiştilor. Sper însă că n-au trădat pe nimeni și că Budis nu e vinat deja... Londra! Și, în acest binecuvîntat scop, i-au trimis lui mister Rebane o copleșitoare cantitate de informații.

Se auzi un murmur general de dezaprobare, iar Rebane sări ca ars în picioare. Mackibin îl privi singeros pe Lidums, de parcă acum-acum ar fi fost gata să scoată pistolul și să-l impuște. Dar Lidums nu dădu nici o atenție zarvel pe care o stîrnise și începu să răsfoiască în grabă foile radiogramelor.

În sfîrșit, găsim ceea ce căuta, continuă:

— Iată una dintre informațiile trimise de Tom. După spusele lui mister Rebane, datele au fost foarte mult prețuite de amiralitate și de Ministerul de Război. În această radiogramă, Tom transmite că pe unul din aerodromurile din Letonia se află o bază de bombardiere strategice sovietice. Dar... Ministerul... cred că i-a înmînat pentru asta lui mister Rebane un premiu însemnat în bani. Însă nimeni nu s-a gîndit să întrebe măcar un singur turist, care a fost de curînd la Riga, dacă a văzut sau nu așa ceva. În mod categoric, acesta ar fi spus nu. Iar referitor la felul în care s-au instalat, ați văzut ce ne-a comunicat Tom... Riga... mai că... ranului dintr-un sat de lîngă Riga abia a scăpat, fugind... După propriile cuvinte, Tom și Adolf...

a. încadrat singur... a gîzda... mea, suspect.

Mina... Rebane... mîna...

— Aș avea de... Lidums... Văcerat... Tom...

Rebane se...

— Idiotule! șuieră el în letonă. Ca să obțină coordonate... prin Tom...

Traduceți imediat în englezește, cu voce tare, ce a...

Silais traduse. Înjurătura scăpată pe neașteptate și... Lidums...

sub același pseudonim. Apoi ordonă întreruperea ședinței.

Dacă la începutul ședinței nimeni nu îndrăzniase să se atingă de pahare, acum toți se îngrămădiră în jurul mîsuței prezidate de Nora. Fiecare gîndea că dacă Kazimir are dreptate, toată munca Secției „Nord” în Riga se duce dracului.

Marele John se apropie de Lidums și-l întrebă: — Ești, într-adevăr, convins că Tom nu există în realitate?

— Există în realitate, oștă Lidums. Întrebarea e însă, unde: în Siberia sau în Letonia? Dar cel mai mult mă neliniștește faptul că Rebane n-a cerut verificarea lui.

— Dar poate că l-a verificat! — Nu cred! N-ai văzut cum a căzut pe scaun de surpriză cînd l-am întrebai de asta?

amestecă și el în vorbă.

— Sînt și eu la fel de mirat. La Londra

scurs cu o grijă nemaipomenită.

cavoastră ! Il în

la, răspunse cu asprune Lidums.

Rebane.

Scott le ordonă să-și ocupe locurile la masă, așa că
discuția se opri aici.

Scott li anunță, fără să-și ascundă enervarea, că centrul de
radio cere un răgaz de o zi pentru executarea verificării
transmisilor efectuate de Tom

două zile. Luă cuvîntul Scott

Făcu o pauză atentă

ni : Această concluzie, împreună cu rezultatul
lor transmise de ei, duce la presupunerea

Rebane vorbi primul :

după de nat

date militare vom cere lu.
ekstii vor cădea în propria lor capcană

Lidums continuă mulțumit, observînd că fetele tuturor
— să se însenineze.

— Iar acum să ne întoarcem la scopul urmărit de ce-

Fi vor să spună — pe grupul lui Budris. Înseamnă

Adul, le-a povestit că împreună
Peterson, care avea sarcina să ia legătura

seama că au fost păcăliți. Mai mult, să-l rugăm pe „Tom”
ekstii vor crede că „adresa” dată de noi e corectă.

Rebane, care la un moment dat se înserase la față, acum

din nou în prim plan, fiindcă totul va trebui să se facă prin
el. Iar jocul se anunța a fi foarte interesant.

Lidums își terminase expunerea, dar toți tăceau, gîndind
ncă la cele propuse. Mackibin se ridică în picioare, cu o mină
punerea lui mister Kazimir va fi studiată în amănunțime

[illegible]

Petrecură o seară foarte plăcută într-un mic restaurant din cartierul Soho, apoi Nora se plinse că o dăduse de răsunat, pentru că pe la miezul nopții, când se afla în camera ei, se auzise un zgomot de lozuri, ca și cum cineva ar fi lovit cu un obiect dur. Nora se trezi și se uită în jur, dar nu văzu nimic. Se gândi că poate era doar un vis și se culcă din nou. Dimineața, când se trezi, găsi un zăpăcit pe ușa ei. Acesta rupse, pe întuneric, niște crengute de

...i o femeie refuzată devine extrem de răzbunătoare
n-avea nici un interes să și-o facă dușman.

Gonită apoi iarăși cu o viteză nebună prin oraș. I
aceea, Nora se duse să se schimbe și-i anunță că au locuri
rezervate la un bar de noapte.

Ladams avu grijă în tot timpul nopții să bea cit mai puțin, mereu pe Nora la

...că localul și-l duseră întâi pe John acasă.
— Cum se întreba dacă Nora va veni la el sau pur și
simplu îl va invita acasă la ea. Aceasta însă prevăzuse totul.
Acasă la ea nu era nimeni; slugile aveau liber, așa că totul
era în ordine.

După o oră petrecută la Nora, Lidums se duse acasă și dormi tînăr la prînz. Se sculă, făcu o baie și o sună pe Nora. Aceasta îl anunță, cu o voce oficială (probabil că de ac-

el pentru o scurtă discuție, însă nu cu mașina, ci cu mijlocul de transport în comun. Însemna că — gîndea Lidums — pînă la urmă are un caracter strict secret și el trebuia să facă în așa fel ca să intre cât mai neobservat.

În anticamera lui Mackabin așteptau Silas și cei doi
John se simțea, vizibil, destul de rău după o

1. Lămură-pânse-ă timpu. Căci, mai pr... d...
s... ap... i... pur...
de pe la era pătru. Rând...
D... m... înă...
... p...

Măstrea Marin, din satul
de după ea, în fața porții,
urmări să se îndrepte spre
casa de susse de la...
în care stătea...

Project: Marele
Micol John urma

Inainte de plecarea lui Lidums in Germania, Nora veni

Adunați-vă cu multă grijă pentru primirea ei
și faceți o impresie cât mai bună

cu flori artistice aranjate și destușă o sticlă cu vin.

Nora rămase de-a dreptul încântată de portret, dar și el
masiv de aur, cu piatră azurie, rugîndu-l să-l poarte mereu,
în numele dragostei lor

Lidums înțelege că Nora era sincer atașată de el și se

În timpul marșului, înaintea
a palatului, au avut loc
a aște modul cum acționau oamenii lui Budris, mai ales
a în ultimul timp înregistraseră câteva insuccese destul de
crioase, care culminaseră cu căderea lui Bromberg

bești de Budris
poți mai bine.

— Crezi că aş putea să le arăt raportul lui Budris?
spuse el. Dacă îți amintești, acolo scrie clar despre dorința
lui Budris de a nu-și extinde prea mult legăturile și hotărârea
lui de a împăsa pe oricine s-ar apropia de detașament fără
să fie anunțat în prealabil de Secția „Nord”

o s-o hotărăști la fața locului, spuse.

Plecarea era fixată pentru a doua zi la ora șase dimi-
neata, când urma să vină o mașină să-l ia. Își va spune
iar șeful îl va duce la unul din aerodromuri. Acolo
i Micul John, pe care va trebui să simuleze că nu-l
c. Pe aerodromul din Germania Federală

ștră care-l va duce la hotelul „Al-

cameră. Între șase și șapte seară

ar să-l va aștepta pe Micul John. Documentele
lănu sunt în păstrare la acesta. Nu va lua cu

ar da a n-o să ne întâlnim?

acelasi hotel, îl liniști Nora. Și

avionul decurse în cele mai bune condiții
cu o sobră eleganță, cu inelul de aur în
ra unui bogat om de afaceri, nu-l dădu nici
ante Micul John, află la câteva secunde de el.

După ce aterizară, Lidums se pregăti de coborire. În
momentul în care apăru în ușa avionului, cineva îl strigă pe
nume. Coborî iute, fără să se uite în jur, și urcă într-o ma-

lică. Nu mai aveau bani nici măcar pentru masă. Lidums

iese din hotel și să-l aștepte

aflau amândoi în gară și luau trenul
la destinație, o luară încet spre centrul
John sună la o ușă. Femeia care le deschise

ne cincizeci de mări,

chief de pomină. După ce se ameli bine, Micul

femeia aceea care îl întâmpinase. Văzînd

atrăgea nici una dintre fete, îl trimise,

dracu. Lidums spuse că vrea să se plimbe și
promițîndu-i lui John că la trei dimineața se va întoarce

Se întoarse la gară, cumpără cîteva vederi, scriso pe
unui tren ce tocmai trecea prin gară. Prietenii lui aveau să
aște astfel că se găsea în Germania Federală, nu departe de
revinovat și inofensiv

Acesta era atât de beat, încît abia se ținea pe picioare

lică. Nu mai aveau bani nici măcar pentru masă. Lidums

Micul John îl privea... nu cumva acesta să dea... Secției „Nord”. Trebuie însă să recunoască în sine că... iluzii, că acesta se descurcase minunat.

dat seama că marea majoritate a eșecurilor suferite de... străini care pătrund în Uniunea Sovietică se datorează...

mizeria și fiecare și-a găsit cit de cit un post în această nouă lume care se ridică. Mulți dintre cei care au avut păcate pe suflet au scăpat de pedeapsă în urma amnistiei date după încetarea războiului. Se pedepsesc acum doar mari crime de... că mulți dintre cei ale căror nume se aflau în noastre s-au prezentat în fața organelor de secu-

și din radiogramele trimise de Tom și Adolf, în care aceștia se plîngeau că n-au fost deloc bine primiți de către cei la care s-au dus trimiși de noi, iar pe alții a fost imposibil să-i găsească. Era foarte greu ca aceștia să reușească în astfel de condiții, mai ales că nu cunoșteau noile obiceiuri, noii termeni

obișnuit și să nu trezească suspiciuni în jurul său. Englezul Gustav, care era foarte bine pregătit, a pierit înecat într-un riu în primăvara anului trecut, mai mult ca sigur tocmai din aceste cauze; bănuiesc că moartea lui s-a petrecut pe cînd încerca să scape de urmărirea vreunor săteni care au vrut să-l prindă. Dealtfel, așa i-au și spus lui Budris oamenii din...

Lidu... păstră un moment de reculegere în amintirea ce- lui mort

Toată lumea îl asculta cu atenție. Pînă și Earl își în- tacerea

— Continuați, mister Kazimir!

— Asta e o întâmplare tragică. Există însă și întâmplări... călător... colaborator al... captus... în birou de ate

ruble, pentru că nu știuseră exact corelația dintre ban și pre- pu. Gîndii-vă ce uimă a fost omul la care s-au dus în... ruga, cînd i-au arătat o sută de ruble în așchenca ban... te. O sută de votca costă de pildă, treizeci de ruble, iar un palton — cinci sute de ruble. Voks... prevenit că... dă să folosească tîrta de o sută de ruble... omul se-a răspuns însă că el primește doar... de ruble, numărat de... de ruble. Deci pentru Voks... de ruble... foarte dificil dacă ar fi... câmp... de

Din nou se făcu tăcere. Deși Liduma îi avertizase că va... eva noștri, amana nu-i venea totuși să ridă.

În sfîrșit, cel care îl îndemnase mai înainte să continue... re, probabil era cel mai mare în grad, se ridică și, pri- indu-i pe toți cei prezenți, întrebă:

— Mister Kazimir, cum...

În cazul lui Tom... at acest lucru. După... destul de mare... T... năuți unele informații... consistent să se m... pe care am... la timpul... Budris... de tr... D... să ne... Tom... pînă în cap... Tam... să... precum... timp...

torul turiștilor, arăta că aceasta era o dezinformare.

Convorbirea se mai prelungi încă vreo cîteva ore, timp... Lidums... fuse, în fața...

Dupa... Lidums... care părea a fi șeful îl rugă cu amabilitate pe Lidums să-l viziteze, pentru o scurtă... la cîteva din punctele de antrenament al spionilor ame- Cît despre mister J... va crea posibilitatea să se distreze după plac.

Înscamnă că au aflat de... Lidums. Bine că n...

priva la vedere, or pe care le-am pus în vagonul poștal, acestea erau tot se poate că renovate, așa că n-am de ce mă teme. Lidums se răsucă bine de la cei doi, șeful spuse că Lidums „John” va fi înțeles și că n-a niste oaspeți. Lidums „vimi încă o dată cu răspunsul său :

— Eu aş prefera rolul de simplu cursant, replică el.

— Bine, dar asta ar atrage niște obligații suplimentare și destul de plătitoare !

— A, într-o meserie ca a mea trebuie să mă antrenez cât mai des, răspunse Lidums. Când spun asta, mă refer numai la mine. Mister John e liber să facă ce crede.

Bine, atunci am să dau dispoziții în acest sens, se învoia șeful. Şi adăugă îngândurat : Aş fi dorit ca toți subalternii mei să gândească la fel ca dumneavoastră ! N-aveți impresia că și din cauza antrenării insuficiente se produc atâtea eșecuri ?

— Cred că vina o poartă, înainte de toate, lipsa unui echilibru sufleteșc. Superficiala cunoaștere a condițiilor locale trebuie în mulți neîncrederea în forțele proprii, iar de la asta la prăbușire nu e decît un pas.

— Acestea sînt presupunerile dumneavoastră ?

— Nu presupuneri, ci experiență, răspunse prompt Lidums.

11

La următoarele fu rezervată odihnei. John luă cincizeci de minute pentru a se odihni și plecă să se plimbe. Lidums rămase în cameră să picteze peisajul care se vedea în fața lui pe ferestra mare. Era o lucrare foarte frumoasă.

Începu să deseneze, cu mișcări sigure și precise, pe o tablă de lemn. Lidums era foarte curios să vadă ce va ieși din mâna lui. După ce termină, se uită la lucrarea sa cu o mare plăcere. Lidums era foarte frumusețea. Apoi, acoperi portretele cu lac și poartă.

Lăsă apoi foaia să se usuce și, luînd o pagină mare de album, începu să picteze peisajul de astă dată cu mai multă atenție. Când John se întoarse, rămase uluit de frumusețea tabloului pe care îl găsi. Lidums i-l dăruie ceremonios, spunîndu-i că îl pictase anume pentru el. Pentru sine pictase o altă lucrare, despre care oricine ar fi putut spune că a făcut-o după o ilustrată și nicidecum după natură.

A doua zi, înainte de a pleca cu Earl la baza-școală, Lidums scrie pe două cărți poștale pictate de el citova cuvinte

adresate unei femei din Danemarca și l rugă pe John să-i poartă la ea cînd va pleca să se plimbe. Textul era următorul : „Încă trăiesc. Te iubesc. Te sărut”. Ultima ipoteză adresată ei.

De ce nu treci și adresa dumitale ? se întrebă John.

— Ilegalitatea te învață să nu-ți trezi nădădă alături, răspunse cu o oarecare melancolie în glas Lidums. Marea mea este că am rămas de cealaltă parte a graniței. Am înțeles că seama că am reușit să trec dincoace. Cînd împrejurările au să-mi permită, am să încerc să o văd. De amândouă părți că sînt la München...

— Dar dacă între timp s-a măritat ? se interesă John.

— În cazul ăsta, scrisoarea va fi primită de părintu ei, care, în mod sigur, nu i-o vor da.

Capitolul III

II

Ciudați oameni erau și ciudate desune aveau cei din jurul lui Lidums.

Maică dîntre ei era fostă soartă și o fiică „mărită” amare crimele, originile și repeta. Lidums era de la o parte și de la alta de ceea ce fascinau pe toți din jurul său de soartă. Lidums era de la o parte și de la alta de ceea ce fascinau pe toți din jurul său de soartă. Lidums era de la o parte și de la alta de ceea ce fascinau pe toți din jurul său de soartă. Lidums era de la o parte și de la alta de ceea ce fascinau pe toți din jurul său de soartă.

Tot așa se afla Lidums și în ceea ce privea partea de viață. Lidums era de la o parte și de la alta de ceea ce fascinau pe toți din jurul său de soartă. Lidums era de la o parte și de la alta de ceea ce fascinau pe toți din jurul său de soartă. Lidums era de la o parte și de la alta de ceea ce fascinau pe toți din jurul său de soartă. Lidums era de la o parte și de la alta de ceea ce fascinau pe toți din jurul său de soartă.

Oamenii ca aceștia erau pregătiți pentru „eliberarea” Lidums...

Lidums gîndi involuntar la propria lui soartă

Tatăl său, un subțimător leton, fusese expropriat dar profanas se reîntorsese în țară. Noua guvernare oferise post de conducător în secția de export import a portului Ventspils și el acceptă. Nu se împotrivi nici când îi fu cerut să se însureze cu o fată din familia Cind naționalista în țară... împotriva puterii sovietice... să se aplice o politică. Lucrul acesta nu-i fu iertat și, în ziua intrării nemților în Riga, cineva îl împușcă în plină stradă.

El însuși născu facultatea încă înainte de război și se căsătorise cu o fată pe care o iubea.

În se războiul și, odată cu el, își pierduse tatăl după aceea îi murise și soția, rămânând Anita. Din cauză că se menținea pe poziția... lucru și, astfel, ajunsese simplu hamal în port.

În ziua înmormintării soției lui, nemții veniseră să-l ridice. Lidums reușise să scape și fugise în port, lăsând copilul în grija surorii lui. Dochieru l-au ajutat apoi să treacă în pădure, la partizani.

Partizanii din pădurile Kurlandei erau conduși de Balodis. Lidums făcuse prima dată cunoștință cu el. Înainte de război... securitate din Ventspils, iar după izbucnirea războiului primise ordin să treacă în ilegalitate și să conducă... După ce luptă o vară întregă alături de partizani, pierduse... Lidums, fu însoțit de... reușea că își petrece... și fu trimis la Riga. Atunci intră în școala militară înființată de armata de... Lidums reușea să se recorde la... pe care le posedă. Lidums reușea...

După ce luptă o vară întregă alături de partizani, pierduse... Lidums, fu însoțit de... reușea că își petrece... și fu trimis la Riga. Atunci intră în școala militară înființată de armata de... Lidums reușea să se recorde la... pe care le posedă. Lidums reușea...

... înfrângerea fascismului, dar... se străduiau să pregătească... război secret, în cazul... Lidums urma să fie... pe care sovieticii doreau să-i infiltreze...

În școala militară, Vetra avea ocazia să cunoască mulți oameni printre care și pe acel Cervers pe care avea să-l întâlnească mai apoi în pădure, pe când juca rolul de comandant al detașamentului de falși frați din pădure. Aici, Lidums făcea cunoștință cu multe colegi pastrând întotdeauna pentru sine copie cât mai exactă.

Vetra termină strălucit școala în anul în care armatele sovietice înregistrau succese la Stalingrad și sfărâșau blocada Leningradului. La început servi în garnizoana din Riga apoi, în ajunul plecării pe front a legionarilor letone „de voluntari”, se îmbolnăvi grav și reuși, ajutat de Balodis, să lucreze în continuare în garnizoana din Riga. Rămase în oraș până în anul 1944. Frontul se apropia cu repeziciune. Balodis se afla de mult în primele linii.

Urmără zile grele. Nemții împușcau mulți letoni învinși și de dezertare. Atunci apărură iară Balodis, care îl sfătuia să se strângă la rând, să ia cu sine două pistoale și un cuțit și să ascundă hărțile de valoare și desenele și să meargă cu el...

Lidums fu lăsat în orașul Madona și sfătuit să nu se prea arate la față. Organele de securitate aveau anamite plinuri în legătura cu el după căderea letonilor. Lidums rămase în Madona până la sfârșitul războiului. Anita împărțise patru ani deja și se afla tot la sora lui. Lidums se căsătorise cu o tânără pictoriță, care se atasea mult de fiica și aceasta începu chiar să-i spună mamă.

Vetra lucra ca profesor de desen și picta mult. Urtașe totuși de război, fiind apărut iară Balodis antrenându-l de astă dată în acțiunea de curățare a pădurilor Kurlandei de bandele rămase din timpul războiului.

„M-am gândit să te infiltrez într-o bandă”, spuse Balodis. „Tu ai fost ofițer în armata germană, iar tatăl tău a avut de suferit de pe urma bolșevicilor cunosți trei sau patru limbi și poți trece cu ușurință drept omul lor. E foarte important să nu trezești suspiciuni, fiindcă de la o vreme orice membru nou al unei bande e verificat și răsverificat de o sută de ori. Crezi că o să poți face față?”

— Da, răspunse hotărât Lidums.

— Nu te grăbi. Poate ți se pare romantică acțiunea, dar să știți că o să curgă mult sînge!

— Uită un lucru, Balodis: eu am de răzbunat un tată...

— Duceți-vă dracului! șueră printre dinți Lidums.

— Foc! comandă același glas.

Se auzi un răpăit sec de automate, dar nu-l atinse nici un glonț. Lidums se întoarse brusc și strigă:

— Canalii ce sînteți! Nici să trageți cu arma nu știți! Dați-mi un pistol să-mi zbor singur creierii. Merit, pentru că am fost atât de prost și-am vrut să-mi leg soarta de a voastră!

Șeful se aruncă spre Lidums:

— Iartă-ne, domnule Lidums!

Lidums îl izbi însă din toate puterile cu cizma. Ceilalți alergară și ei către el și începură să-l îmbrățișeze.

A fost o simplă verificare. Am găsit și barca cu motor cu care ați venit. Condițiile de aici sînt însă de așa natură, că luptăm tot împotriva tuturor...

În felul acesta fusese primit Lidums în bandă. Luni de zile se străduise apoi să facă cunoștință cu șefii diferitelor echipe, dar în țara noastră reușise să-l intrinsecă pe unul singur, care urma să-l debarase pe lung plajurile ce le aveau cu ei serviciile străine de spionaj. La ședință venură toți fără arme, ca să nu se ajungă la încăierare. La momentul potrivit au apărut însă cekistii, care i-au luat ca din oală.

Și iată că acum se afla din nou printre astfel de oameni, purtînd iarăși vechea mască.

2

În ziua următoare, Earl îl invită pe Lidums să participe la o misiune interesantă de locu mintare. Tutele erau încă în plină desfășurare. Aici erau transferați, pentru o perioadă de timp, cei care au fost cu celelate cursuri de pregătire. Ei erau puși să se pregătească în diferite țări pentru a putea să se descurce în spionaj.

Într-o zi, Lidums era întovărit de doi doi, Bill și Alvin. Earl îi rigă să nu scoată nici un cuvînt, deoarece pază strîictă trebuia să ste că nu sînt americani. În școală, ei erau interzise să se pîmbi sau să facă cunoștință cu nimeni. De Lidums, Bill și Alvin urmau să se ocupe doi înșurătorii: un locotenent și un sergent, care nu-și spuseră numele.

Ambele se purtau grosolan cu elevii și-i tratau foarte desigur în ceea ce-l privea pe Lidums, îl lasară în pace, fără avertizați de Earl că acesta are o misiune specială.

Cursurile începură în dimineața zilei următoare.

Fură învățați să strîngă și să împacheteze parașuta și o dirijere după lansarea din avion, să asigure parașuta pe teritoriul „inamicului” în așa fel încît să nu poată fi descoperită și a.

După aceea, fură introduși în clasa următoare, unde se efectua pregătirea pentru săritură.

Lidums făcu uz de toată răbdarea și de tot zelul său ca să intre în grațiile locotenentului. În cele din urmă, gheata se spurse și, într-o seară, locotenentul îl invită la el în camera. Lidums se pregătise din vreme pentru această vizită mult așteptată. Făcuse rost cu multe sacrificii banesti, de un sfert de kilogram de whisky foarte bun pe care îl duse în dar.

Locotenentul se bucură sincer de venirea lui Lidums și pregăti în grabă pahare și cuburi de gheață pentru whisky.

Îi spuse că se numește Herbert iar apoi, îl întrebă dacă știa că a făcut o impresie bună. Lidums îi răspunse că îl comparase cu ceea ce făcea el, aici totul părea mai interesant, iar perspectivele erau mai mari. Toți auzise el, că a făcut bine plății și avea dreptul după expirarea contractului la cetățenie americană.

— Dacă nu cumva sînt împușcați într-una din operații, completă clinic locotenentul.

— Bine, dar și eu pot fi împușcat în munca mea! răspunse Lidums. Diferența este că unul de teapa mea nu are prea mari perspective, în timp ce al vostru distigă bani buni.

— E drept că la noi se plătește mult mai bine, dar un contract se încheie pe o perioadă de zece ani, iar limita de vîrstă pentru încheierea lui este de treizeci și șase de ani.

— Eu am treizeci și cinci de ani, minți Lidums, am slujit în armata germană cu gradul de capitan, am fost pregătit în școala engleză de spionaj și mare lucru de capul meu tot nu e.

— Dar nu se compară școlile noastre de spioni singurate, cu școala noastră, prin care trec sate și sate de soldați pregătiți pentru desantări aeriene masive. Acești soldați sînt antrenati pentru traiul în mlaștină, în păduri, în pasturii, să știe să obțină apă potabilă din mare, să se hrănească cu șerpi și cu melci, să lupte de unul singur sau într-un corp de armată.

să semene panică și să cucerească orașe. Poate fi comparată o misiune atât de măreață cu acțiunile spionilor voștri?

Whisky-ul își făcea efectul și Lidums nu trebui să pună picul în întrebare. Așa sa aștepta tot de-l putea interesa.

Lidums continuă să frecventeze cursurile școlii cu regularitate și conștiinciozitate. La o serie de exerciții în care se vedeau sprințeria și agilitatea de care dădea dovadă, lăsându-i în urmă pe Bill și Alviras, deși aceștia erau mult mai tineri.

Într-o zi, îl vizită Micul John, care avea de astă dată o înfățișare foarte prosperă. După cum se lăudă el, dăduse o lovitură bună într-o afacere. Împreună cu câțiva ofițeri de marină se ocupa de vânzarea vapoarelor scufundate în timpul războiului. În acest scop exploatare hărțile maritime folosite de marina militară. Ceea ce comercializau ei erau coordonatele vaselor, operația de scoatere la suprafață a epavelor revenind cumpărătorilor.

Cu această ocazie, Lidums îi destăinuie Micului John că și tatăl său a avut, până la venirea bolșevicilor la putere multe vase. În timpul războiului, unele fuseseră scufundate, iar altele capturate de diferite state.

Micul John era în culmea extazului. În cariera lui întâlnise scriitori, ziaristi, artiști, dar armatori nu avusese cînslea să vadă. Deși Lidums îi recomandă să nu ducă vestea mai departe, el abia aștepta să-i spună lucrul ăsta lui Mackibin. Lidums era sigur că această mărturisire îi va întări și mai mult poziția în ochii englezilor.

Micul John venise de fapt să-l avertizeze că a doua zi vor începe săriturile cu parașuta. Deși Mackibin îl sfătuse să se abțină de la această parte a lecțiilor, totuși Lidums stăruia să termine cursurile trecînd absolut toate probele.

Și, într-adevăr, trecu foarte bine și probele de perspicacitate și cele de sărit cu parașuta în diferite condiții.

Șeful școlii engleze de spionaj din Londra, care venise să supravegheze activitatea celor doi elevi ai săi, Bill și Alviras, îl anunță pe Lidums că Secția „Nord” intenționează să-i lase pe cei doi la dispoziția lui Mackibin, împreună cu două încărcături serioase de muniții și provizii pentru detașamentul lui Budris. Urmărea ca Lidums să studieze în amănunt operațiile ca să-și poată da seama dacă Budris va reuși să preia și să ascundă o cantitate atât de mare de material.

Se gîndiseră să trimită lui Mackibin în grabă două tone de parașute împărțite în patru rolete mari, și încă două tone de parașute mici, de mîg gume pentru Bill și Alviras.

În timpul unei înverni în crasă Lidums mai expunuse și soare de dragoste „iubitei” lui din Danemarca. În cuvinte absolut nevinovate, el strecură vestea lansării unui viitor desant aerian deasupra Letoniei.

3

Orî de cite ori generalul Ian Ianovici Egers primea cite o veste de la Lidums, îi convoca de îndată pe toți cei angrenați în acest joc periculos cu englezii.

Pînă acum, tot ceea ce îi anunțase Lidums se adeverise. De pildă, penultima oară le scrisese că Helmut Klose va face o nouă incursiune în apele letone și va debarca încă șase oameni. Imediat ce barca cu cei șase spioni s-a îndepărtat de țărm, au intervenit grănicerii. Klose și-a minat vasul înapoi cu cea mai mare viteză și a scăpat doar cu cîteva gloanțe în bord. Trei spioni fură culeși de cekisti, iar ceilalți trei reușiră să atingă țărmul. Bătrînii așezau pe la țărmurile letone care îl bruștului, chipurile, pe Lidums pentru proasta organizare a debarcării.

Oficial, spunea el în aceeași radiogramă, cekisti anunțaseră prin sate că în următoarea vreme se va debarca un detașament de spioni, dar căse gros spionii fură pe la țărmurile letone și știau că vasul debarcase șase persoane.

În acest timp, Egle zăcea bolnav în unul din satele Kurlandezelor. În afară de el, detașamentul îi mai avea sub supraveghere pe Pearson și pe un alt detașament de spioni. Când Bertas, cel care dădea cîntoare arăta că Pearson fusese capturat, mai greu de înțeles în fine de cekisti, înțelesul se clarifică de la sine. Să zicea devenea în final adevărat. Lidums plănuia pentru aceasta.

Despre asta și începu Egers să discute în noua ședință convocată cu prilejul primirii ultimei vesti de la Lidums.

— După cum știți, am reușit după multe eforturi să ținem sub control activitatea unor însemnați nemici de război reprezentanți ai agenturii dășmane, debarcați în Letonia după ce au primit semnalul de de lansare a desantului. Am reușit să lucreze, furnizîndu-ne astfel destule mărfuri pentru a putea aduce în fața tribunalului.

...le să fie deosebite, dar...

...restabilă sănătatea

...Egle, arată că acesta nu săvârșise alte acte dușmănoase...

...

...Lidams genea, împreună cu Earl, pe o șosea din sudul...

...de viitorilor

...

...colonelul îi expuse tabloul general al...

...se pregătește pentru...

...capabili...

...In această aventură a Pentagonului a fost antrenată înaintea de toate „Asociația internațională a persoanelor emigrate”...

...știa deja multe lucruri despre detașamentele...

...Aceste formațiuni plătite aduceau foarte mult cu gladiatorii din Roma antică...

...teren, să-și facă rost de hrană singuri, să-și construiască as-

cunzători exploatănd la maximum mijloacele locale existente
și a

Pregătirea cursanților se făcea pe mai multe planuri.

De la bun început fiecare era instruit în direcția activității
reale și practice. Cei ce urmau să se ocupe de armament
studiau armele ușoare și grele, de la pistol până la arma de
asalt. Într-o vreme, fără rețut, și apoi armele folosite de
armatele naziste. Trănsmissioniștii erau pregătiți să
folosească toate mijloacele de comunicație. După această perioadă, trebuiau executate
exerciții de comunicație prin telefon și prin radio, prin
telex și prin mijloace de comunicație, depistarea mijloacelor de
legătură ale acestuia, cifrarea și descifrarea unui text etc.

Într-o vreme, fiecare era instruit în patru săptămâni
într-un curs de aruncare și să însoțească nașterea
metodele și mijloacele de aruncare în aer a diverselor
obiecte. Într-o vreme, fiecare era instruit în patru săptămâni
chimice locale pentru fabricarea de explozivi.

Școlarizarea diversioniștilor medici dura două luni de zile.
Apoi, fiecare era instruit în patru săptămâni în timpul
cărora trebuia să determine gradul de rădăcină
de rădăcină și să verifice stadiul

Într-o vreme, fiecare era instruit în patru săptămâni
creșterea pentru dotarea formațiunilor cu destinație
de rădăcină. Pentru acestea se numărau
„HCL-1”, care poate fi vădit
dăgat într-o ladă ce nu cântărește decât 115 kg, grupe
de rădăcină și grupuri zburătoare au în total nu
mult de zecile minute.

Se mai impunea atenției „jeep-ul zburător” — automobi-
lul cu motor de rădăcină și cu transporta și încărcătură de
rădăcină. Într-o vreme, fiecare era instruit în patru săptămâni
de rădăcină și grupuri zburătoare au în total nu
mult de zecile minute.

Într-o vreme, fiecare era instruit în patru săptămâni
de rădăcină și grupuri zburătoare au în total nu
mult de zecile minute.

Într-o vreme, fiecare era instruit în patru săptămâni
de rădăcină și grupuri zburătoare au în total nu
mult de zecile minute.

mijloacele de rădăcină și grupuri zburătoare au în total nu
mult de zecile minute.

Reîntors la școală, Lidums se ocupă de rădăcină și grupuri
zburătoare. El aștepta cu nerăbdare să se întoarcă la școală.
Mersera în oraș și depășeau într-o vreme, fiecare era instruit în patru săptămâni
de rădăcină și grupuri zburătoare au în total nu
mult de zecile minute.

„Operația a fost încheiată”, zise Lidums, „am
câștigat. Căutăm să găsim o cale de ieșire din
dacă la bordul lui. Lidums întreabă:
însoțitori ai lor...!”. Lidums întreabă:

— Citiți au fost debarcați?

— Șase oameni, imbarcați în două bărci cu câte doi vîslăși
fiecare.

— Restul s-au întors în Anglia? Cuterul a fost lovit?

— Cuterul e în reparație. Una dintre bărci a dispărut.
Dar, citește mai departe!

Lidums se cufundă din nou în citirea radiogramei.

Budris îl dojenea „cu asprime” pentru proasta pregătire
a operației. Lidums îi arată în tăcere lui John aceste rînduri.

— Nu te neliniști. Mackabin a fost nevoit să-i explice
lui Budris că operația a fost pregătită fără participarea du-
mitale.

În radiograma următoare, Budris comunica faptul că ce-
kiștii prelucraseră populația pentru mărirea vigilenței și că
pînă la cinci oameni, dar că nici în ea, nici pe fundul apei
nu descoperiseră cadavre sau vreun gen de încărcătură.

Cekiștii cred că oamenii au reușit să se salveze la bordul
utului, dar adevărul este că nu s-a salvat nici unul
probabil, în cele din urmă. În apropiere fuseseră descoperite
pete de păcură și ulei...

Deci Budris fusese prevenit la timp. Firește că prima
barcă fusese capturată și apoi avusese loc înscenarea înecării
spionilor. Nu degeaba Budris îl acuza cu atita înverșunare pe
Lidums pentru că acesta pierduse. Așadar Lidums fusese
lida și mai mult poziția; el îi prevenise doar pe englezi că
în această perioadă a războiului se făcuse o schimbare
rădăcină și Micul John știa asta. De aceea și fusese
înșelată să-l arunce dintr-o barcă. Lidums nu
nu are nici o vină.

Șeful a ordonat să termine antrenamentele începând de acum. Dacă nu vei face reproșuri.

Către seară, se întoarseră la hotelul „Aldon”, unde conștientizând că Lidums alături de el era un om foarte dar aspră, pentru Mackibin, în care mustra conducerea Secției „Nord” pentru defectuoasa organizare a operației, pretinzând totodată să i se trimită urgent lui Budris o radiogramă, în care el, Lidums, să fie dezvinovățit, deoarece nu luase parte la organizarea ei. De asemenea, cerea să fie rechemat cel mai repede la Londra, pentru analizarea situației nou create.

După ce citi radiograma, John îi spuse că, de fapt, ordinul de rechemare e la el în buzunar, dar americanii considerau că era absolut necesar să asiste și la programul lecțiilor medicale.

Programul de antrenament pentru Lidums și ceilalți spioni americani de spionaj. Reîntors în Anglia, împreună cu Bill și Alviras, începu antrenamentul de

marș de sirmă, învelite în pânză de cort. Obținură astfel o tonă și jumătate de încărcătură: cîte două sute cincizeci de cartușe. După ce au terminat antrenamentul, au plecat la spionaj din afara orașului de reședință.

În dimineața zilei de două aprilie, încărcară în avion echipamentul și plecară. Zborul nu se desfășură foarte bine, dar era nefavorabil, așa că se amîină pentru a doua zi.

În dimineața zilei de două aprilie, încărcară în avion echipamentul și plecară. Zborul nu se desfășură foarte bine, dar era nefavorabil, așa că se amîină pentru a doua zi.

În dimineața zilei de două aprilie, încărcară în avion echipamentul și plecară. Zborul nu se desfășură foarte bine, dar era nefavorabil, așa că se amîină pentru a doua zi.

În dimineața zilei de două aprilie, încărcară în avion echipamentul și plecară. Zborul nu se desfășură foarte bine, dar era nefavorabil, așa că se amîină pentru a doua zi.

În dimineața zilei de două aprilie, încărcară în avion echipamentul și plecară. Zborul nu se desfășură foarte bine, dar era nefavorabil, așa că se amîină pentru a doua zi.

În dimineața zilei de două aprilie, încărcară în avion echipamentul și plecară. Zborul nu se desfășură foarte bine, dar era nefavorabil, așa că se amîină pentru a doua zi.

În dimineața zilei de două aprilie, încărcară în avion echipamentul și plecară. Zborul nu se desfășură foarte bine, dar era nefavorabil, așa că se amîină pentru a doua zi.

Dimineața, Micul John plecă la Londra, promițându-i lui Lidums că-l va chema și pe el acolo cît de curînd. Dar șeful poliției îl luă pe acesta la poligonul de tragere, unde îi puse în față zece tipuri diferite de pistoale. Trebuia să învețe cum se curăță și se minuiască, pentru ca să-și poată da seama care tip este mai potrivit pentru condițiile de viață din pădurile letone. În tot timpul șederii lui Lidums în poligon, șeful școlii și șeful poligonului avură grijă ca acesta să nu poată vedea pe nici unul dintre spionii care se antrenau acolo.

Lidums fu încîntat că scapă și de așară a doua cazarmă atunci cînd, seara tîrziu, Micul John veni să-l ia.

— Miss Nora te așteaptă cu multă nerăbdare, glumi el cînd intră în camera în care se antrena Lidums.

— Ah, lua-m-ar dracu! Am uitat cu totul de ea și nu i-am cumpărat nici un cadou! Și doar m-a condus cu atîta amabilitate la plecare!

da.

— Cum ai reușit să pui mîna pe el?

— Inelul ne aștepta deja la

Scuse inelul din deget și i-l dădu lui Lidums.

Capitolul IV

La Londra, pe Lidums îl așteptau noi încercări

Abia reuși să-și facă dușul de dimineață, că și sună telefonul. Marele John îl anunță că peste o jumătate de oră!

Indrăznește. După doi ani ar fi putut să se întoarcă la Londra. Ce nenorocire!

— Nu vă îngelați totuși, cumva? întrebă nelămurit

— Din nefericire nu, spuse Marele John. După orar, Peterson trebuia să iasă în eter de două ori pe săptămână. Cu

Deliaș și Budris despre scarta lui. Ne temeam ca nu cumva acesta să fi căzut în mîinile cekiștilor, căci știa foarte multe

Budris și grupul lui. Iată care a fost răspunsul lui Budris. scotînd din portofel o foaie de hîrtie pe care i-o dădu lui Lidums.

apăra cu cekiștii, care îl surprinseseră în momentul cînd voia casa de unde efectuase transmisia

cum spunea Budris, în luptă pieriseră și trei ce-
Toate informațiile fuseseră culese de la vecinii din jur!

Ruși venită să ia morșii și rănăși. Probabil că cekiștii re-

se abținea să nu întrebe ce s-a

Dar iată că Marele John

ultimul timp s-au întimplat
nenorociri? Păreră mea este că folosim exagerat
kșea în eter cu aceeași regu-
berg, iar în grupul lui Budris

acesta nu pierdea timpul de pomana. Se referea la

1. Aduna se încurcă nemulțumit.

— Da, da, întări dezorientat Macki
1 demitute...

1. General D. ...
 2. General D. ...
 3. General D. ...
 4. General D. ...
 5. General D. ...
 6. General D. ...
 7. General D. ...
 8. General D. ...
 9. General D. ...
 10. General D. ...

1) Intoarcerea in Letonia, un timp nu voi apărea
mai întâi la Moscova, unde am multe
nădăduri și nici aici n-am putut lucra
destul de mult, însă acasă am destule tablouri pe care publicul
le voi deschide la Moscova. Prietenii mei îmi vor face
presă. După aceea, voi apărea la Riga. Întalnirea
ucraienii nu este necesară, deoarece am trăit în
tot în aceeași perioadă, unde, dealtfel, am și
multe tablouri.

— Minunat! exclamă cu veselie Mackibin. Văd că te-ai gândit la toate. Dar cum îți explică familia această îndelungată absență?

— Înainte de a pleca în pădure, am luat o delegație pe termen lung de la Uniunea Artiștilor Plastici. Prin urmare aceasta va comunica oricui s-ar interesa de mine că sînt plecat pentru a picta. Dacă voi picta sau nu, asta nu contează. Cândă și pictorii cei mai buni au perioade neproductive. Fieca mea, care e în clasa a opta, știe că sînt plecat într-o dele-

investe componenta viitorului guvern leton, pe care dintre

— Daș-mi permiteți, am să vă răspund la întrebare numai după ce mă voi fi consultat cu Badris...

— Firește că da, nu-i nici o grație de astfel! se învoi Mackibin. Aș putea să vă dau și mai multe exemple. Dar să nu uităm că :

— Eu aș dori ca cei din grupul vostru, ca și ceilalți prieteni, să se țină de regulile și de obiceiurile noastre. Să nu se urce pe scara ierarhică a societății. Va trebui să-i trimiteți și în celelalte republici, înzestrați cu materialele necesare menținerii

portul; la urma urmelor, din mina ta, mi s-a dat o pîne? Iar Zarinş era sfîntul paravan în spatele căruia se juca toată această comedie.

Nora plecă profund dezamăgită

de plecare

În vîntul de stele strînse în rîni, Nora plecă, dar mai multe informații. Bănuia că se afla în apropierea portului Ventspils pentru a vedea și a vorbi în tîrziu și care era războiul. Așa că, deși se afla în apropierea carar, susținut de o armată de marinari, se simțea în siguranță, rădăcinile ei erau în pământ. Că din acea vreme, se simțea în siguranță, că din acea vreme, se simțea în siguranță.

Tommy, care era în apropierea portului, se simțea în siguranță. În ca... ma... bar... ma...

Pentru... A... se... din... dintre cei care se întorseseră „de dincolo”.

Sosî și ziua despărțirilor. Macklin rosti o cuvîntare de salut și-i strînse mina. Nora avea ochii plîși și se tot ascundea în spatele colonelului Scott, ca să nu vadă ceilalți în ce hal era.

Mai întîi parcurseră ruta pe care veniseră Lidums și Vi ks Londra — Hamburg. Îi însoțea o întreagă suită: Silars, Rebanc și cei doi Johni.

La Hamburg se întîlniră cu englezul Boot, mare specialist în transmisiuni radio, care ținea legătura cu vasul lui Klose în timpul operațiilor lui maritime. După spusele radiistului, englezii se foloseau foarte mult de nemți, deoarece nu era deloc bine să între direct în conflict cu țările ale caror interese nu atîna. Boot, pe care îl cunoștea din vremea lui, era ambasade engleze și de fiecare dată se ocupase cu transmiterea informațiilor de pace, în țara sa.

În ziua următoare fură vizitați de un oaspete
amiralul flotei regale engleze, care răspundea
întregii operații. Era un tip mai mult
plut cărunt, în vîrstă de șaiszeci și

revunoylnia față de

amea acestui gest, să se arate demni de

În aceeași zi, la ora cîcîsprezece fix, Marele John fu anun-
și jumătate și că timpul a devenit prielnic pe Marea

de potaxiu urmau să le primească pe vas

călător de Letoniei

Le ajută să-și scoată lucrurile din
apoi li cond-
unde li aștepta

pe „Larsen-S”. Se suiră în

această scurtă cîvîntare, Micul John și viceamiralul
vas, Helmut Klose ordonă pornirea motoarelor.

zi dimineața, la ora zece. Klose îi cheamă pe Lidums,
le în cutii goale de conserve aruncate în valuri, apoi

La orizont se arată silueta unui vas și Klose ordonă să fie

Bornholm

Cînd ajunse la aproximativ un kilometru distanță de os-
trov, cuterul aruncă ancora

Operația urma să înceapă seara, așa că toată ziua execu-

armele Klose le arată cum să conducă mica barcă de cauciuc
și cum să se servească de radioulul montat pe ea

rația se amîna cu douăzeci și patru de ore : pe Baltica vremea

accent pe înțelegerea cu care se succedau diversele etape ale de-
barrării

Înrăutățea tot mai mult. Klose fu nevoit
rămăseră cîteva zile

timpul acestei șederi, Lidums avu surpriza să con-
aminti de vechile legături istorice care au existat între nemți
el își exprimă speranța că, în cel mai scurt timp,

grupul lui Budris îi va abandona pe englezi și se va orienta spre Germania Federală.

— Dar dumneavoastră așteți în slujba Angliei! răspunse Lidums.

— Dacă vă imaginați că toate cheltuielile acestei operații, inclusiv riscul legat de ea, sînt suportate de englezi, vă înșelați, răspunse Klose cu un fel de obidă, dar și cu mîndrie în același timp.

— Trebuie să recunosc că n-am știut asta, spuse Lidums.

— Vedeți! Englezii caută tot timpul să scoată castanele din foc cu mîna altuia. Va sosi însă vremea cînd tocmai această tactică le va veni de hac...

— V-ați gîndit, desigur, să vă orientați spre americani?

— De ce? Și unii și ceilalți sînt la fel; aleargă după o pradă ușoară. Noi ne-am păstrat cadrele noastre și acum știm că nu este prea departe ziua cînd steagul noii Germanii se va ridica deasupra Reichstag-ului.

— Dacă aș fi știut asta mai devreme, v-aș fi acordat toată atenția, spuse Lidums. Destăinuirea lui Klose i se păru de-a dreptul monstruoasă.

— Aș putea să știu cam cîți bani i-au dat englezii lui Budris? întrebă Klose.

— Din păcate, eu sînt comandantul lor militar și nu mă amestec în treburile administrative și politice ale grupului, răspunse Lidums cu regret.

— Păcat! Cîrînd însă îi vom înlocui pe englezi!

Apoi, Lidums întrebă curînd dacă nu îi se pare suspectă autorităților de pe ostrov șederea îndelungată a cuterului în apele daneze.

— A, toată lumea e unsă cu aceeași alifie: N.A.T.O. Deși Serviciul secret danez nu știe nimic, își închipuie totuși că mă aflu aici într-o misiune secretă a Serviciului englez de spionaj, răspunse el cu supărare.

La unsprezece septembrie, Klose primi ordinul să ridice ancora. Timpul era din nou frumos.

5

Se apropiu de țărmul Kurlandei. Klose ordonă montarea pe cuter a antenei-radar, iar în față, la proră, instală două aparate radio pentru recepționarea semnalelor emise de radio-farul de pe țărm.

Se lăsă întunericul. Klose ordonă să nu se fumeze și să se vorbească în șoaptă. La un moment dat, vasul coti brusc. Un matroz îi explică lui Lidums că pe mare apăruse un vas militar sovietic, fapt care-l determinase pe Klose să schimbe brusc direcția.

După un timp, Klose opri motoarele. Lidums își dădu seama că se apropiu de țărmul leton. Nu putea să piardă această clipă, așa că se urcă pe punte și intră în cabina de comandă a căpitanului.

Țărmul se vedea la orizont ca o dungă întunecată. La fiecare cinci minute, timonierul anunța adîncimea.

— Unsprezece! Zece! Nouă! șoptea el monoton, iar cuterul își micșora tot mai mult viteza.

La „sapte”, cuterul opri. Mai înainte, în virtutea inerției, încă două-trei minute spre pămîntul din zare.

Matrozii începură să pregătească barca de lansare. După zece minute se întunecă de tot. Se auzea doar zumbetul monoton al radiofarului care transmitea semnale. Și, deodată, pe țărm sclipi o rază îngustă de lumină.

Barca fu lăsată la apă. Liduma, după ce-și luă rămas bun de la căpitanul Klose, sări primul în barcă. După el săriră Bill, Alviras și ceilalți.

După ce se așezară toți pe locurile stabilite mai dinainte, Lidums făcu un semn, barca fu eliberată din scripeti și se îndepărtă fără zgomot de bord.

Țărmul se apropia, luna se iveau cînd și cînd printre nori, iar Lidums gîndea la faptul că, în sfîrșit, pentru el „războiul nervilor” se termina și începea adevărata viață în patrie.

Cînd mai rămaseră doar cincizeci de metri pînă la mal, valurile, liniștite pînă atunci, se transformară într-un munte de apă plin de spumă, care ridică brusc barca și o aruncă pe nisipul ud al plajei. Săriră din barcă și duseră geamantanele și sacii cît mai departe de apă. De pe malul abrupt coborau iute oamenii lui Budris.

Graf, care ajunsese primul, aruncă în barcă un sac plin, probabil cu cărți, iar ceilalți îl împinseră de la spate pe Egle, care mergea cu capul în jos, fără să se uite la nimeni.

Lidums își luă rămas bun de la vișlași și barca porni spre larg.

Vremea trecea. Englezii mai trimisese în Letonia încă vreo cîteva zeci de spioni, o mare cantitate de arme și sume

mari de bani. Treaba mergea însă din ce în ce mai prost. Numărul informațiilor scădea în loc să crească. Colonelul Scott, care îl înlocuise pe Macklin, pur și simplu nu știa cum să explice șefilor săi toată această stare de lucruri.

Printre altele, ori de câte ori cereau informații lui Budria sau lui Liduma, primeau răspunsuri echivoce. Așa se născu în capul englezilor prima bănuială în legătură cu grupul lui Budria. Bănuielile lor se întăriră și mai mult când observară că, ori de câte ori un spion era trimis cu acte în regulă, pregătite de expertul lor, în altă republică unională, acesta, după ce dădea semnalul că a ajuns, dispărea ca și cum l-ar fi înghițit pământul. „Probabil că oamenii noștri, gîndeau englezii, cum scapă de sub controlul cekiștilor din Letonia sînt arestați. Altă explicație nu există.”

În consecință, acțiunile începură să-și restrîngă acțiunile. Venise vremea arestării spionilor din grupul lui Budria. Generalul Egers dădu ordin să fie încheiată operația.

CUPRINSUL

	Pag.
Partea I-ă	
Gazde primitoare	3
Partea a doua	
Consilierul	93

Redactor : Cpt. GHEORGHE VARGA
Corector : Serg. maj. COSTEL CRIȘAN

Comando nr. II/S/502 134 Dat la cules : 02.10.1973
R. M. nr. 0/63 Bun de tipar : 18.12.1974

Lucrarea conține 180 pagini.

La cîșiva ani după ce zgomotul armelor s-a stins total și cetățenii Letoniei sovietice lucrau cu sîrg la ștergerea nefastelor urme lăsate de război, Ianis Friede, pașnic locuitor al orașului Riga, recrutat pe vremea cînd fusese prizonier și lăsat în conservare, este obligat, împotriva voinței sale, să sprijine activitatea a trei spioni englezi, de naționalitate letonă, pătrunși clandestin în U.R.S.S. în vederea pregătirii și organizării unei vaste operații contrarevoluționare.

Atașamentul față de țară, curajul și spiritul de orientare de care a dat dovadă Ianis Friede, precum și priceperea și operativitatea cu care au acționat organele de securitate sovietice au făcut posibile anihilarea spionilor englezi infiltrați și organizarea unei acțiuni contrainformative foarte eficace.

Cartea Operația „Marea de chihlimbar” este de fapt relatarea, într-o formă adecvată, a unui joc operativ încununat de succes. Redînd ilustrativ multitudinea și varietatea metodelor de lucru specifice muncii informative și contrainformative care au fost folosite, adevărata investigație de gîndire și inteligență ce a însoțit fiecare măsură și, în ansamblu, jocul operativ, precum și înaltele calități politice și moral-volitive ale cetățenilor sovietici participanți la acțiune, cartea prezintă un real interes pentru cultura profesională și activitatea practică a cadrelor de securitate.